

De Conferentie te Cannes. — Versteende dieren en planten. — „Draadlooze” concerten. — De duizendjarige Duitsche stad Goslar. — De nieuwe president van den Dail Eireann. — Een boksende ponny.

No. 29

(3)

18 Jan.
1922.

PER NUMMER
20 CENT.

VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25

FRANCO
PER POST
f 2.50

De Brandweerdemonstratie te Amsterdam

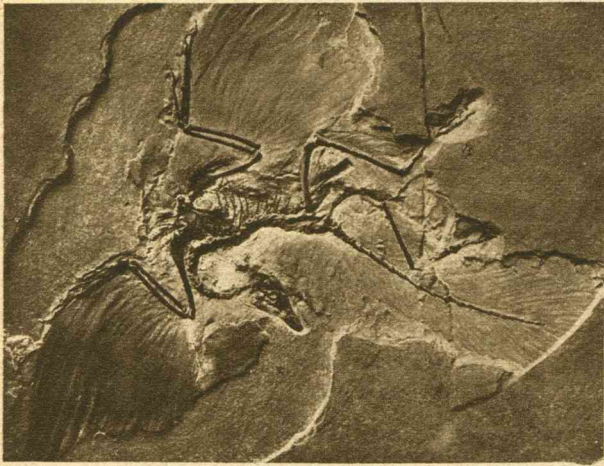
Zaterdagmiddag i.l. had te Amsterdam op de Westermarkt een brandweerdemonstratie plaats, die door verscheidene autoriteiten en eenige duizenden nieuwsgierigen werd bijgewoond. Onze fotograaf maakte een vijftal interessante foto's, die wij op deze pagina reproduceeren. Links: de autoriteiten, die met belangstelling het verloop der demonstratie volgden. 1. De burgemeester

van Amsterdam, 2. de commandant der Amsterdamsche brandweer. Rechts: Het nieuwe type autoladderwagen, dat binnenkort de bespannen Magirusladders zal vervangen, en waarvan er vier, op elke hoofdwacht één, in dienst gesteld zullen worden. Onze foto geeft den wagen in dichten toestand. In 't ovaal: de Amsterdamsche brandweer spuit vanaf den kroon v. d. Westertoren (85 M. hoog).

Links: de nieuwe auto-ladderwagens demonstreeren voor 't gebouw Würdeman. Rechts: Een als vrouw verkleede man wordt door middel van den autoladderwagen van het dak gehaald.

VERSTEENDE DIEREN EN PLANTEN

Een versteende oer-vogel.

Als de interessantste van alle wetenschappen mag men zeker wel de Palaeontologie beschouwen, welke wetenschap zich bezig houdt met het onderzoek der nog van dieren en planten uit lang vervlogen tijden overgebleven resten. Het onderzoek van deze uit geologische tijdperken afkomstige nalatenschap van het vasteland is des te interessanter, omdat de toenmalige dieren- en plantenwereld vaak van de onze verschilt. Aan de hand der gevonden overblijfselen kan men zich een voorstelling maken van flora en fauna uit den tijd, toen de wereld pas bestond. Jammer genoeg geeft de versteening een onvolledig beeld, omdat menig dier zich of weinig of in 't geheel niet leende tot versteen. Vooral van de weeke deelen, die natuurlijk spoedig verteeren, zijn maar weinig overblijfselen voorhanden. Maar ook de hardere deelen zijn vaak min of meer beschadigd. Dat is begrijpelijk als men zich even

Versteende zee-egel (Gevonden bij Valkenburg (Limburg)).

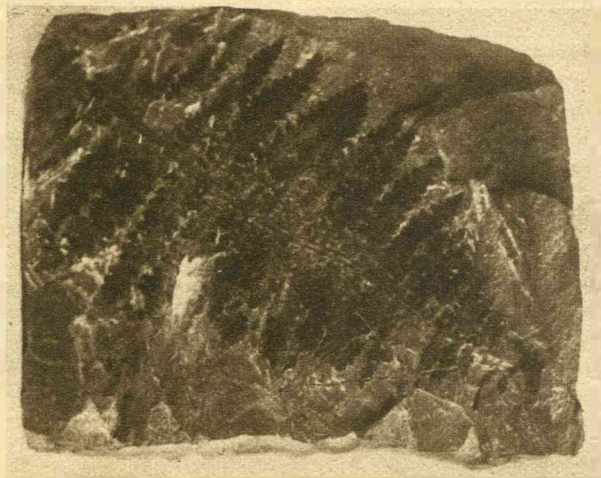
in denkt den kolossalen druk dien de op de overblijfselen rustende aardlaag uitoefent. Door dezen enormen druk eenerzijds en de inwerking van lucht en water anderzijds, worden de vormen van planten en dieren vaak verwrongen. Dat is van te meer betekenis omdat bepaalde dieren en planten, als bijv. spinnen, vliegen, wormen enz. waarvan slechts uiterst zelden fragmenten gevonden worden, geheel uit weeke deelen bestaan. Deze heeft men dan ook slechts door een bloot toeval gevonden. Men denke bijv. aan het allen lezers bekende barnsteen, dat eigenlijk een versteende hars uit lang vervlogen tijden is en dat in zijn binnenste op wonderbaarlijke wijze kleine insecten en teere plantjes als het ware geconserveerd heeft. Deze conserveermethode berust op een zeer eenvoudig principe, n.l. op de volkomen afsluiting der lucht. Volgens deze methode zijn ook de in de Siberische ijsvelden gevonden mammoets en neushoofdieren behouden gebleven. Zelfs het haar en de huid van deze dieren is gespaard, en al kan men in deze gevallen niet van een versteening spreken, het feit is toch interessant genoeg om het hier te vermelden.

Een versteende libel (gevonden in de Jura).

Het lijdt geen twijfel, of er waren vroeger zeer veel dieren en planten die slechts uit weeke deelen bestonden en waarvan thans niets meer voorhanden is. Zij hebben geleefd en zijn verdwenen, zonder een spoor achter te laten. Behalve in barnsteen heeft men ook in bruinkoollagen afdrukken van fijn-generfde bladeren gevonden. Ook trof men hier en daar een schedel aan, of een stuk van de ruggegraat, en in zulke gevallen was het de taak van de wetenschap uit deze stukken de volledige geraamten te reconstrueeren. Het is duidelijk, dat hierbij vaak misgetast wordt, en dit blijkt dan, wanneer men weer andere gedeelten vindt, die de reeds gevondene aanvullen of completeeren. Op die manier zijn vaak leerboeken, die vroegere planten en dieren op grond van versteeningen uitvoerig behandelen, door eenige nieuwe verrassende ontdekkingen geheel verouderd.

Jammer genoeg vormen de reeds gedane vondsten van vroegere organismen slechts zeer kleine deelen van de flora en fauna, zooals deze vroeger bestonden, en ofschoon het materiaal door nieuwe ontdekkingen in alle landen voortdurend vermeerderd wordt, zoo weten we toch, dat het steeds onvolledig zal blijven, daar wij verscheidene

Versteening van een plant, in een steenkolenlaag gevonden.

plaatsen niet bereiken kunnen, aangezien deze door water bedekt zijn. De zeeën bedekken immers twee derden van onze aarde, en de diepten zijn dikwijls zoo beduidend, dat wij ondanks onze moderne technische hulpmiddelen toch nimmer laag genoeg kunnen afdalen om den zeebodem te doorvorschen. En juist op die plaatsen moet

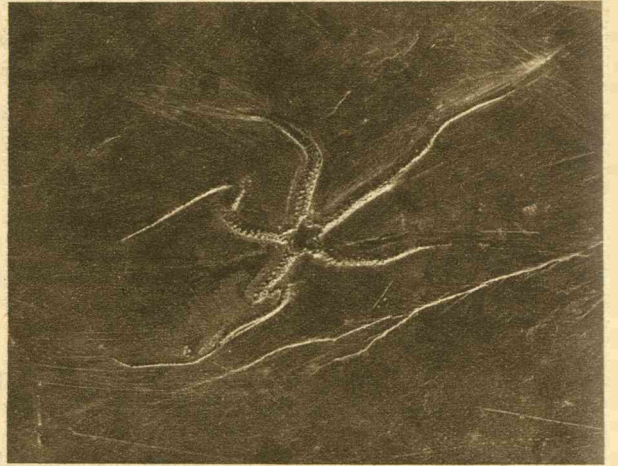

Gedeelte van de staart van een Inktvisch (Eveneens bij Valkenburg, Limburg, gevonden).

een schat van overblijfselen verborgen liggen, die wel voor eeuwig voor ons verloren is. Want wij weten dat op de plaatsen waar zich thans de zeeën bevinden, vroeger land was. Zoo zijn er onomstootelijke bewijzen, dat de kalk van de Alpen vroeger aan de zee behoorde, terwijl aan de engelsche en fransche kust zich moerasvormingen met boomwortels bevinden, waaruit men concludeeren mag dat onder den spiegel der Noordzee vroeger boomen groeiden. Deze herhaalde verandering van water in land en van land in water heeft natuurlijk haar invloed op planten en dieren uitgeoefend en het is nu de taak der Palaeontologie dezen invloed vast te stellen. Iedere aardlaag heeft haar bijzondere soort versteeningen en op die manier komt de Palaeontologie den geleerden, die de gedaanteverwisselingen der aarde bestudeeren, te hulp. Men kan uit de fossiele resten van plant en dier uit den oertijd den ouderdom der aardlagen berekenen. Deze lagen verdwenen langzamerhand naar de diepte, waarbij zij tevens harder werden. Dit bewerkt dan weer een verandering van plant en dier, zoowel langs chemischen als langs mechanischen weg. De eersten verliezen gedurende de vele eeuwen hun gehalte aan vet, lijm en kleurstoffen, of wanneer zij met de atmosfeer in aanraking komen, verweeren zij en vallen in stukjes uiteen of verkeeren zelfs tot stof. De planten verliezen hun zuur-, stik- en waterstof en beginnen langzamerhand te verkolen. Zij vormen dan de bruinkool, turf, steenkool en anthraciet.

In het algemeen werden de overblijfselen van dieren en planten langzamerhand en door het natuurlijk afsterven ervan gevormd. Vaak echter waren natuurgebeurtenissen van ongewone aard oorzaak dat grootere menigten van dier- en plantenlijken ophoopten.

Zooiets gebeurde bijv. door vulkaanuitbarstingen, verzandingen, vergiftiging door gassen enz. waarbij dikwijls bestaande landstreken tot water werden, en de daar

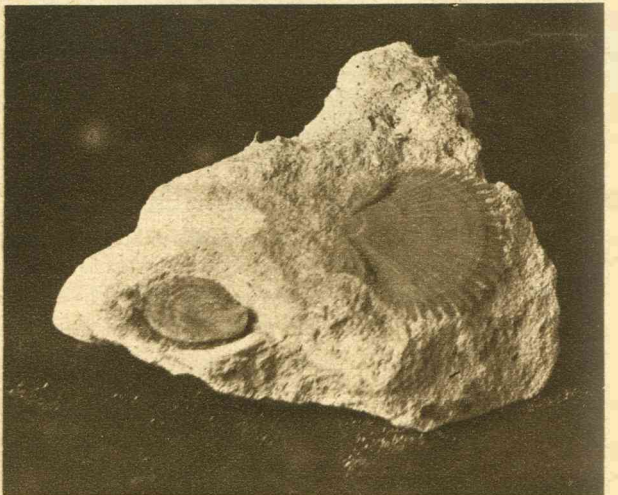

Een zeester uit lang vervlogen eeuwen.

levende dieren stierven. Ook het omgekeerde vond wel plaats, dat het water van een zee werd teruggedrongen en deze plaats door land werd ingenomen. Dit beteekende dan een plotselinge dood voor zeedieren en -planten.

Hoe dieper de aardlagen zich bevinden, hoe eigenaardiger de versteeningen zijn. Toch waren de vroeger levende wezens niet zoo heel verschillend van de thans levenden. Zij lieten zich ook in dezelfde klassen indeelen en met behulp der fossielen valt het zeer gemakkelijk de toenmalige flora en fauna te bestudeeren. Overigens is de versteening niet de eenige wijze geweest waarop de resten uit den oertijd behouden zijn, want wij kennen ook nog de verrotting, verweering en verkolng waarbij de overblijfselen echter in het eerste geval nog slechts stof zijn, en ze dus geen waarde meer hebben voor de wetenschap.

De eigenlijke versteening geschiedt doordat de omgeving van het levende wezen in het inwendige ervan binnen-

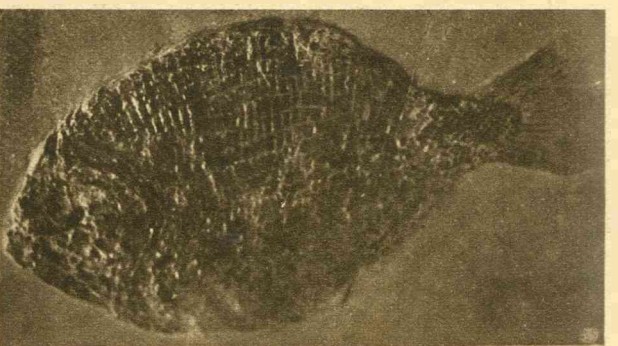
Een tweetal goed geconserveerde schelpen, gevonden in een mergelgroeve bij Valkenburg (Limburg). — Uit deze bij Valkenburg gevonden voorwerpen, die alle in zee thuis behooren blijkt, dat waar thans de vruchtbare Zuid-Limburgsche velden golven, vroeger zee was.

dringt. De lichamen vullen zich met steenmassa's, terwijl een verder proces in een volledige vervanging door steen in plaats van de oorspronkelijke substantie te zoeken is. Wij vermelden in dit verband de teenkernvorming, aldus genaamd omdat de organismen door steenen omsloten zijn, die zich in water oplossen, bijv. zand en zandsteen. Deze vondsten zijn echter niet vele en meer lokaal, dus tot bepaalde gebieden beperkt. In schilpkalk treft men veel meer resten van de vroegere fauna aan, echter in weinig soorten. In de onderste laag der Jura-formatie vinden wij veel vertegenwoordigers der vroegere plantenwereld, vooral zeeplanten.

In het zelfde gesteente hebben zich ook vele soorten van zwammen, koralen, werveldieren, visschen en reptiliën geconserveerd.

Vaak vindt men geheel versteende of verkieselde stukken hout, terwijl de plantaardige substanties tot bruinkool zijn verworven.

Ook in het krijt is veel van de vroegere planten- en

Een versteende visch uit den oertijd.

dierenwereld tot ons gekomen. — Voor microscopische onderzoekingen is het zeer goed, indien de fossiele rest van een zeer hard gesteente doordrongen is.

Wanneer de verandering die in den loop der tijden met de overblijfselen heeft plaats gehad, niet ingrijpend is, zoodat zij nog veel gelijken op deelen van levende wezens uit onzen tijd, zooals bijv. talrijke vruchten uit veenderijen, dan spreekt men ook wel van subfossielen. Hiertoe behooren onder anderen bepaalde stukken hout in de bruinkool vooral van hars afscheidende boomen, die maar een geringe verandering vertoonen, daar hars conserveerend werkt. Bij de meeste planten heeft een algeheele verandering plaats gevonden. Dat zijn dan echter versteeningen. Het ontstaan hiervan heeft men zich zoo te denken, dat de plantenstof van water doordrengd was, dat opgeloste minerale bestanddeelen bevatte. Vallen bijv. bladeren van de boomen op de oppervlakte van een water, dan worden ze spoedig van het water geheel verzadigd, zinken en komen op den bodem. Hier zetten zich zand en slijk erop af en maken, dat de plantenbestanddeelen op den bodem blijven liggen. De druk van het water is hevig, en op die manier worden tamelijk scherpe afdrucken op de omgeving, dus op zand- en slijkkorsten, voortgebracht. Een voorbeeld is daarvan op onze afbeeldingen te zien. De plantaardige rest verdwijnt meestal door vertering. Dan blijft slechts de afdruk als een soort negatief achter. Is de substantie versteend, dan krijgen wij een holle ruimte, die zich later met een steenen massa vult en er ontstaat een steenkern. Af en toe blijft er iets van de plant zelf als een koolachtige rest achter, vlakke organen als bladeren laten dan een dun laagje over, een z.g. kolenhuid. Een dergelijke „inbedding” kan ook op droge wijze geschieden, dus zonder behulp van water. Deze gevallen zijn echter zeldzaam, en zij hebben meestal plaats door de inwerking van vulkanische asch, tufsteen, lava, duinzand enz.

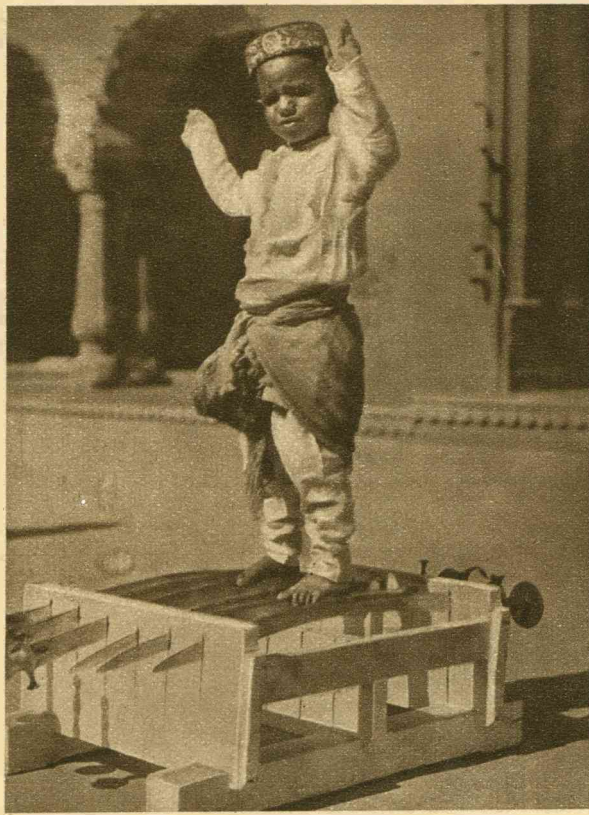
In de onderste aardlagen van Bohemen treffen wij de versteeningen aan van de eerste vormen uit planten- en dierenwereld. Wij vinden hierbij het merkwaardige feit, dat deze verzameling van oudst-bekende dieren niet alleen gevormd wordt door overblijfselen van de allerlaagste zoogdieren, maar wij treffen er bovendien vertegenwoordigers aan uit de klassen der plantdieren, zooals zwammen, koralen, weekdieren, slakken, geleede dieren enz. Wij moeten daarom het begin van het dierlijke leven langen tijd vóór de oudste afzettingen zoeken, die versteenden. Ook vinden wij in de onderste aardlagen van Bohemen vertegenwoordigers van de groote dieren uit den tijd der wervellooze creaturen. Ook gedeelten van pantservisschen treft men er aan, terwijl in de hogere lagen reptiliën, hagedissen en schildpadden, slangen, diossauriërs, vliegende hagedissen gevonden worden. De lagen uit het tertiaire tijdperk bevatten dan de resten van zoogdieren. insecteneters, apen, kikvorschen en vlinders, terwijl dan de lagen van het quartaire tijdperk komen, die ongeveer

DE ONBEKENDE

In den starloozen nacht leek de duisternis in het oerwoud een roetzwarte muur. Sombere en vol dreiging, als die absolute donkerte zelve, waren de gigantische boomen, geweldige gevaarten, die zich ringden als een keten van stoere, onverbiddelijke wachters om de armelijke hoeve van den ouden moesjik.

Bouwvallig en verweerd als de hoeve, waarin het lange leven hen versleten had, waren de boer en zijn vrouw.

Foto's uit Engelsch-Indië

EEN ZWAARD-DANSER.
Een knaapje, dat verschillende dansen uitvoert op scherp geslepen zwaarden

Buiten, leek het of duistere machten zich hadden ontworsteld aan het gekluisterde leven in een sinistere wereld en nu de aarde deden daveren van hun onzalig bedrijf. Een orkanische wind sloeg met loeiende vlagen tegen de hooge wachters om de eenzame hoeve, beukte verwoed tegen de deuren en luiken, die kreunend telkens even terug weken. Het was een weer, waarin kleine zielen plegen te sidderen en luidruchtigen zwijgen.

De ouden beluisterden vol bange vreeze het heidensch spectrael en vele smartelijke zuchten ontvlooden hun zwijgenden lippen. Ze bleven al maar door toeven in hun onbewogen houding, zwijgend en starend met de levensmoede oogen, die niet zagen de werkelijke dingen, tot een nerveus, dringend geklop op de gegrendelde deur de roerloosheid van hun lichaam bezielde. Verschrikt keken ze elkaar aan, de lippen geopend om te spreken, het lichaam gereed om op te springen. Doch toen het vreemde kloppen ophield, bleef het woord, dat op de lippen lag, ongesproken en zonken ze weer terug in hun starre onbewogenheid. Geheimzinnige geluiden in den nacht vermochten niet hen zoo spoedig te verontrusten. Ze kenden niet den vrees van de bewoners der groote steden voor de mysteriën van den nacht. En wat al oorzaken konden er niet zijn voor dat plotselinge kloppen! Daar was de wilde wind, die de takken der boomen tegen de deur kon zwiepen. Een losgeslagen plank, een door regen verblinde vogel, radeloos fladderend tusschen de stikdonkere boomen, dat alles had kunnen kloppen in dezen barren nacht.

Doch plotseling ratelde opnieuw een hamerend geklop, dringend, uitdagend, door de gespannen stilte. De ouden verzezen met onthutst gebaar uit het strakke peinzend, trillend op de moede beenen; in hun oogen sidderde angst om het onverklaarbare geluid.

„Daar is het weer!” fluisterde de man.

„Wie kan dat zijn in zoo late nacht?” vroeg de vrouw zoo zacht, dat haar stem wel een zucht leek.

Beiden tuurden speurend naar de gesloten deur, waarachter die dwingende onbekende toeven moest. Gebiedend bleef hij kloppen op de deur, en het klonk den ouden kluisenaars in de ooren als donderende mokerslagen, die met dof gerommel dreunden door de wankelende woning.

„Ik zal open doen,” zei talmend de man, maar hij bleef besluiteloos staan en in zijn keel kropte de angst.

„Wees voorzichtig met wat komt in den nacht!” antwoordde waarschuwend de vrouw. „De nacht herbergt slechts duistere dingen.”

„Wie weet welke rampzalige zwerver om onderdak smeekt!” klaagde medelijdend de man en aarzeland sloop hij naar de gesloten deur en schoof met bevende hand de veilige grendels terug.

Een lange, zwarte man wankelde de kamer in. Zijn verformfaaide kleeren waren kletsnat en bemodderd. Op zijn vergrijsden, bebaarden kop lag een woeste, dierlijke expressie, doch zijn oogen, waarin angst en ontzetting gilden, waren in flagrant contrast met die ruwe gelaatsuitdrukking. Zooals hij onwezenlijk en schimachtig uit de zwarte duisternis

ZWAARD-DANSERESSEN.
Engelsch-Indische dames uit hooge kringen, die gezamenlijk een zwaard-dans instudeeren.

EEN ONGETEMDE LEEUW
van den Staat Bharatpoer. Het dier is met touwen en kettingen op den wagen vastgebonden. Wel een vernedering voor dezen koning der woestijn.

dezelfde dieren opleveren, behalve eenige soorten dan, die al weer zijn uitgestorven, zooals de reeds eerder genoemde mammoeth, het reuzenhert, de holenbeer, het neushoornier enz.

Vermeldenswaard is ten slotte nog, dat de kennis van versteende resten van vroeger levende planten en dieren zelfs tot in de oudheid teruggaat: de Grieken en Romeinen, vooral Herodotus, waren er uitstekend van op de hoogte. Wel hield men zich in die tijden niet met een nauwkeurige onderzoeking bezig. Dit gebeurde pas na vele eeuwen, ongeveer in de tweede helft der 18e eeuw, en sindsdien is de palaeontologische wetenschap er een van zeer groote beduidenis geworden, die ook voor den leek menige verrassende ontdekking met betrekking tot vroegere tijden heeft gedaan en er wie weet hoe ele nog doen zal.

Hun gelaat was verschrompeld, het licht in hun oogen was als een late, trage schemering en wanneer de vroege ochtend hen zag trekken naar de velden, scheen het wel, of zij moeizaam een last achter zich aan sleepten. Dat was de last van den haast niet te torsen ouderdom.

Het vreemde, bange weer, dat geheimzinnig gromde buiten in het eindeloze bosch, deed de beide ouden schuwen van den slaap. Kouwelijk en verkleumd, nietig ineengedoken, zaten ze in een star zwijgen tegenover elkaar. Ze voelden geen behoefte om te spreken, want in de vele jarenreeksen, die voorbijgegaan waren, had het eeuwige samenzijn hen geleerd elkaar te verstaan zonder dat het woord gebruikt werd. En in het leeg, kille vertrek was nog de stilte, die hing als een loodzware atmosfeer over de zwijgende, roerloze wezens en die iets tastbaars scheen, een stilte, die het stomme zwijgen domineerde.

van den stormnacht te voorschijn dook, leek hij wel een van de booze daemones zelve, die de aarde met zooveel onheil beroerden.

„De satan!” sidderde de vrouw en ook de man deinsde terug.

De angstige gebaren ontgingen den somberen vreemdeling, die nog even schuw omgluurde naar de achter hem weer dicht gegrendelde deur.

De ouden beschouwden een wijle heimelijk den onbekende, die in hun oogen scheen een wezen uit onaardsche regionen. Toen deze zich echter afgemat liet neervallen op de ruwhouten bank, hefinden ze zich eensklaps de aardsche plichten van gastvrijheid.

De vrouw schonk hem haastig thee en sneed hem brood en onderwijl verklaarde met schorre en heesche stem de bezoeker zijn dringende bede om hulp.

Als arme marskramer, zwervend van dorp tot dorp, dag in dag uit, had hem heden het rauwe weer overvallen en toen de donkere nacht kwam met zijn vreeselijk ongetij, had hij eindelijk, moede van het strijden tegen de ontketende machten en de hongerige wolven, aan de gesloten deur aangeklopt. En om aan te toonen, dat zijn worsteling met het noodweer en de beesten wreed geweest was, legde hij zijn handen op de tafelen de oude menschen deinsden terug bij het zien der bloedige wonden. Toen groeide oneindig medelijden in hun eenvoudige ziel.

De vrouw wiesch met het teedere gebaar der verplegende liefde — sprak hier misschien het hart van de moeder, die eens, jaren en jaren geleden, het hartebloed aanschouwd had van den door moordenaarshanden gevelden zoon? — de wonden schoon en verbond ze, terwijl het hart haar bloedde van smart en mededoogen.

Zoo was de grauwe argwaan verdwenen. Begaan met het droeve leed van dezen dolenden onbekende, putten de arme echtelieden zich uit in troostredenen en ze bemerkten niet, dat de gast bij die woorden ineenkromp en in hypernerveuze stemming luisterde naar ieder gerucht, dat uit het rumoerige bosch in de kamer doordrong en dat zijn oogen zich somwijlen verschrikt wijd open spalkten.

En buiten spookte maar aldoor dat chaotische lawaai van een triest loeienden storm, van striemende slagregens, van krakende stammen, van huilende wolven en jankende honden, het verwarde, doffe rumoer van een ontredderde natuur.

Toen de moede vreemdeling zich verzadigd had met het beste, wat de armelijke hoeve hem bieden kon, legde hij zich ter ruste in de koesterende warmte van de éénige legerstede. De boer en zijn vrouw brachten den nacht wakend door, in vaag gepeins verdiept over het emotievolle gebeuren van dezen bewogen nacht. Fluisterend spraken ze bijwijlen van de gruwelijk bloedende handen van den gast, die altijd zwerven moest en wien ze zoo langen tijd hadden laten kloppen op de gesloten deur.

De bleke ochtend schemerde reeds en de rust was al weergekeerd in het woud en toen eerst zonken de oude lieden, afgemat van de lange nachtwake, weg in een onrustigen, door wonderlijk droomenspel bewogen slaap en bij hun ontwaken weifelden ze of wat ze zagen waarheid dan wel verbeelding was: de nachtelijke bezoeker was verdwenen! Even twijfelden ze aan eigen herinnering. Hadden ze misschien heel den nacht, zittend op den stoel, geslapen en gedroomd zóó intens, dat nu de werkelijkheid nog onwerkelijk scheen? Doch toen ze zagen, dat het bed beslapen was geweest en dat in den nacht het bosch één onafzienbare ruïne geworden was, kwam het klaar begrip.

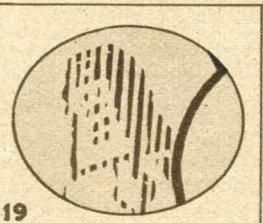
Eerst in den middag toog de boer, strompelend op de stramme beenen naar zijn akkers en in zijn trage hersens was slechts gepeins over de dingen, die zich hadden afgespeeld in den wilden nacht.

Op zijn tocht door de vernielde bosschen naderden hem eenige gewapende mannen, die de boer herkende als politiedienaren, vergezeld van een horde grommende bloedhonden.

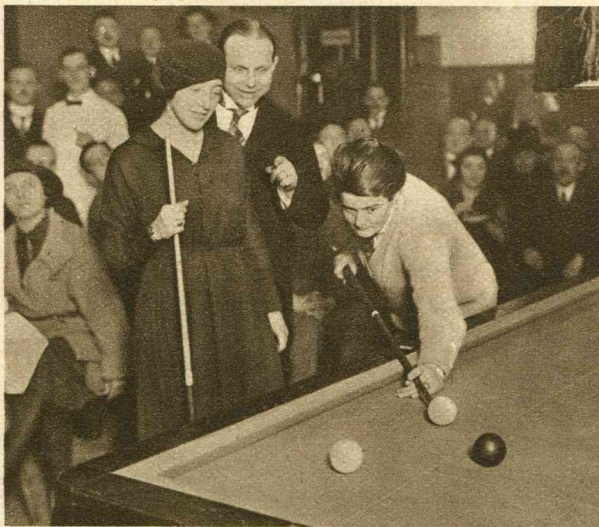
„Hei daar vaders!\" riepen ze hem al uit de verte toe, „heb je niemand ontmoet, op je weg hierheen? Geen arme zwerversman met een ruigen baard?\"

De boer schudde zijn hoofd. Maar eensklaps dacht hij aan den nacht.

ONZE ADVERTENTIE-PRIJSVRAAG

Hierboven vindt men de vierde serie uitknipsels van onze advertentie-Prijsvraag. Ook ditmaal zijn ze noch vergroot, noch verkleind, terwijl ze alle weer geknipt zijn uit advertenties, die gedurende het jaar 1921 in „Panorama\" gestaan hebben. Voor hen, die de voorwaarden aan mededinging tot deze Prijsvraag verbonden, in onze vorige nummers niet gelezen hebben, laten wij ze hieronder nog eens volgen: Uit de meest-bekende advertenties uit Panorama, knipten wij gedeelten uit, die wij, per serie van zes stuks tegelijk, in ons blad reproduceerden. Bovenstaande serie is de laatste. De uitknipsels zijn doorlopend genummerd van 1—24. (Dje nummering was bij de eerste serie vergeten. Zij behoorde evenwel, in dezelfde volgorde als de serie hierboven, van 1—6 genummerd te worden). Zij, die aan deze Prijsvraag willen deelnemen, hebben niets anders te doen, dan ons op te geven, uit welke annonces wij die gedeelten geknipt hebben. Men kan volstaan, met op te geven welke firma (naam en plaats, waar deze gevestigd is) de advertentie plaatste, en in welk nummer van „Panorama\" men ze vond. De antwoorden op deze Prijsvraag moeten binnen drie weken na verschijning dezer laatste serie aan ons adres: Redactie „Panorama\", Doezastraat, Leiden, bezorgd zijn. Op de envelop vermeldt men: Advertentie-Prijsvraag. Onder de goede oplossers verloten wij een prijs van TIEN Gulden, een van VIJF Gulden en vier van een RIJKSDAALDER.

EEN NEDERLANDSCH BIJLARTMEESTERES
Juffrouw Lies Schrier, een bekende nederlandse bijlartster, speelt op het oogenblik te Berlijn tegen Fräulein Petersen. Den eersten dag der ontmoeting maakte juffrouw Schrier een kader-serie van 122 punten. Op onze foto ziet men juffr. Schrier aan den stoot. Links staat juffr. Petersen.

„Vannacht heb ik iemand geherbergd, die er uitziet als gij beschrijft, maar dien zult ge wel niet zoeken. Hij was een arme marskramer, die, overvallen door het noodweer, om onderdak vroeg,\" antwoordde de ondervraagde onverschillig.

Het scheen als ontroerden de mannen op deze woorden.

„Waren z'n handen gewond?\" vroeg er een, met haperende stem.

De boer stemde dit toe, nog huiverend bij de herinnering.

Toen zuchtten de mannen benepen, keken zijgend den ouden man aan, met bedremmelen, meewarigen blik.

„Wat beteekent dit alles?\" vroeg nu de boer, wien die medelijdende gedragingen bevreemdden.

„Dat ge den moordenaar van uw zoon, die na vele jaren van afwezigheid was teruggekeerd naar de plaats van de misdaad, geherbergd hebt!\" sprak de aanvoerder van de troep. „Al dagen lang achtervolgden wij hem met onze honden. Vannacht hebben de honden hem zelfs vastgegrepen gehad, doch hij moet zich nog hebben weten los te rukken; hij is tenminste plotseling verdwenen in de nabijheid van uw hoeve. Geen van allen dachten we er aan, dat hij zóó brutaal zou zijn om zich juist daar te verbergen. En... nu... hebt... gij... hem... gered!\"

De nieuwe avond kwam en de boer en zijn vrouw zaten weer langen tijd zijgend tegenover elkaar, ieder bezig met eigen, woelige gedachten. Zoo verstreek uur na uur en eerst diep in den nacht keerde de vrede weer in hun opstandige ziel. Heel den langen nacht had hun geestesoog het droeve tafereel aanschouwd van den ontijdigen dood van hun zoon en van lieverlede had het oude wraakgevoel weer de overhand gekregen. Later echter was een ander beeld voor hun oogen verrezen, dat van een gebroken, ouden man, wrak van een mensch, die gedoemd was te zwerven, eeuwig te zwerven, van de eene plaats naar de andere, rusteloos opgejaagd door bloeddorstige honden en het eigen, booze geweten... Dit beeld van straf en boete bracht den vrede.

R. W. LAMMERS

De grootste bosschen der Wereld.

Er zijn verleden jaar zooveel boschbranden geweest, dat het ons een troost kan zijn te bedenken, dat het aantal bosschen op aarde schier ontelbaar is. De grootste bosschen der wereld willen wij hieronder vermelden. In Noord-Amerika is er een dat zich uitstrekt over de provincies Quebec en Ontario tusschen de Hudsonrivier en het schiereiland Labrador. Het is 2.700 K.M. lang en 1.600 K.M. breed.

In Zuid-Amerika zijn bosschen van 3.300 K.M. lengte en 2.000 K.M. breedte.

In Midden-Afrika hebben natuuronderzoekers een bosch gevonden, dat zich uitstrekt van den Congo tot aan de bronnen van den Nijl en van de Zambezi. De lengte daarvan is niet bekend, maar het is 4.800 K.M. breed. In Zuid-Siberië is een bosch van 4.800 K.M. lengte en 2.700 K.M. breedte.

CONCERTEN DOOR MIDDEL VAN RADIO-TELEGRAFIE.

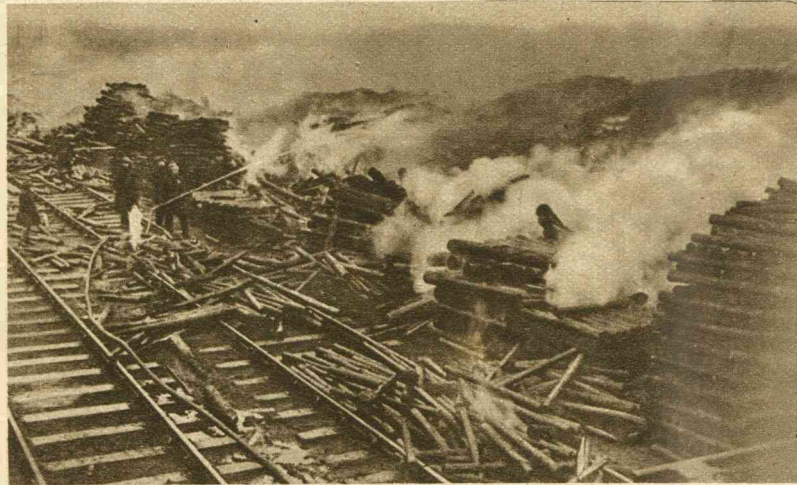
Te Newark (Amerika) is een inrichting gemaakt voor het geven van concerten per draadloze telefoon. Deze concerten kunnen 1600 mijl ver weg gehoord worden. Op de foto links ziet men Signor Fausto Cavallini van de Scotti Opera Co „draadloos\" zingen, terwijl men op de foto rechts een echtpaar in hun woonkamer ziet genieten van dit radio-concert.

WAT IN BINNEN- EN BUITENLAND GEBEURD IS

De groote brand te West Hartlepool.

Verleden week heeft te West Hartlepool (Engeland) een ontzettend-groote brand gewoed, waardoor ontelbare huizen in de asch zijn gelegd. Onze foto's geven een uitstekenden indruk van den omvang der ramp.

De Duitsche delegatie naar Cannes.

Dr. Walter Rathenau (x) met de overige leden der Duitsche delegatie, gekiekt even vóór den afreis uit Berlijn naar Cannes.

Woodrow Wilson.

de vroegere president der Vereenigde Staten van Amerika, vierde de vorige week zijn 65sten verjaardag. Naar aanleiding hiervan brengen wij hierboven de nieuwste foto van den ex-president.

De jongste storm.

Door den jongsten storm, die vergezeld ging van een springvloed, is een groot gedeelte van den strandmuur op het Duitsche Waddeneiland Westerland weggeslagen.

Links:

Honderdjarig bestaan van het korps Pontonniers.

Zaterdag 7 Januari bestond het korps Pontonniers te Dordrecht honderd jaar. Naar aanleiding hiervan maakten wij bovenstaande foto van den tegenwoordigen commandant en verschillende hoofdofficieren vóór de versierde kazerne.

Rechts:

Home-trainen.

De vorige week werd te Ede een wedstrijd gehouden in hometrainen. Onze foto geeft de beste rijders van ons land weer. V.l.n.r. zittende: Bakker, Tulleken, Bontekoe, Anspach. Staande v.l.n.r.: Klaas van Nek, Straal, Wiersma, Bustraan, Beets.

Een huwelijksgift voor Prinses Mary van Engeland.

In de straten van Londen zijn kleine kastjes aangebracht, waarin de bevolking een gift kan werpen voor een huwelijksgeven voor Prinses Mary, die binnenkort trouwen gaat.

Een fraaie Koekoekhaan,

die op de Pluimveetentoonstelling, die vorige week te Ede gehouden, een eersten prijs won.

Miss Collier,

een correspondent van een Amerikaansche Courant, ondernam een koene klimpartij naar het dak van een in aanbouw zijnde wolkenkrabber, om voor haar blad de gevoelens te kunnen beschrijven die een mensch ondervindt als hij 250 voet boven het straatgewoel zijn werk moet verrichten.

LIEFDE OP DE WIP NAAR HET ENGELSCH VAN MAUD WINIFRED SPENCE

De jonge Oxonian trok langzaam zijn handen uit zijn broekzakken en haalde lusteloos een klein Grieksch woordenboek, een leerboek van Aristoteles en een Engelsche vertaling naar zich toe.

De boeken hadden een week lang in de vensterbank van de blauwe zijkamer gelegen, onaangeroerd behalve wanneer de meid er 's morgens vroeg het stof afveegde.

Het half geopende venster gaf een schilderachtig uitzicht op den kleinen tuin, die in de warme Augustus-zon lag te blakeren. Bloem na bloem hief trotsch haar kopje op voor de liefkoosende der vroolijk fladderende vlinders; verderop deden de wijde velden, bezaaid met madeliefjes en boterbloemen, beloften van eenige schaduw onder verspreide groepjes boomen, en tusschen deze liep als een smal lint een witte weg door het vlakke land naar de naaste markt-plaats.

De jonge Oxonian leunde uit het open raam. Dit was een noodlottige vergissing want juist op dit oogenblik kwam een jong meisje dwars door de velden in zijn richting, in het voorbijgaan licht de madeliefjes aanrakend met haar voet.

De jeugdige student wierp woordenboek, leerboek en Engelsche vertaling neer. Zijn gelaatsstreken ontspannen zich en hij zuchtte, alsof hij bevrijd werd van een drukkende gedachte. Een verdwaalde zonnestraal viel plotseling schuin door het venster, verguldend het bruine haar van den jongen man, waar het krulde bij de slapen, en een oogenblik zijn oogen verblindend. Dadelijk verdween hij weer, maar het meisje was intusschen uit het gezicht.

„Ik geloof, dat het zoo ongeveer tijd is om eens wat te gaan werken,” mompelde hij halfluid.

Maar nog bleef hij in dezelfde lusteloze houding uit het raam leunen.

Plotseling wandelde het meisje opnieuw door het levendige landschap, dat hij voor zich zag. Ditmaal wierp zij achteloos de lage tuinpoot open en tripte tusschen de rozenperken en de vlinders door, den tuin in.

„Hallo!” riep zij, toen ze het gezicht bij het raam zag. „k Dacht dat je studeerde, Ralph.”

„Dat doe ik ook,” antwoordde de jonge Oxonian, „of, tenminste, ik ben het van plan. Hoe is het buiten, Mollie?”

„Zij kwam dicht bij het venster en keek hem aan.

„Het is heet in de zon en alles schijnt wel te slapen; maar op den schommel en in het plantsoen is het heerlijk — verrukkelijk koel met dat briesje en de vogels zingen er — maar natuurlijk, jij studeert.”

„Ja, natuurlijk, ik — studeer,” antwoordde hij.

„En je houdt van je studie — is 't niet?”

„Ja — buitengewoon.”

„Dan is het heel verdienstelijk van je, een heele week lang je zulk een groot genoeg ontegenwoordigd te hebben.”

„Spreek er niet van.”

Het meisje nam het leerboek op, dat onder Ralph's arm uit op de vensterbank gevallen was.

„Het is vreemde kost om zoo oneindig veel van te houden. Wie heeft het geschreven?” vroeg zij, achteloos de bladen omslaand.

„Aristoteles.”

„Wie was dat?”

„Een heel groot filosoof.”

„O!”

Een witte vlinder zat op een van de rozen, die het venster omlijstten. Ralph ving hem vlug in zijn hand.

„Maak hem niet dood,” riep het meisje meewarig. „Geef hem mij!”

„Geef mij dan mijn boek terug.” Hij hield zijn gesloten hand buiten haar bereik.

Zij wierp het boek in de vensterbank.

„Houd je dierbare, geleerde Aristoteles. Het spijt mij, dat ik je gestoord heb. Jij geeft niet om vlinders — je hebt er blijkbaar alleen maar plezier in, ze te pijnigen.”

Ze liep voort tusschen de rozenperken, terwijl de bevrijde vlinder over de palm van haar hand wandelde.

Ze zag er lief uit in haar zomerkleedje. Zelfs op dien afstand kon hij zien hoe blauw haar oogen waren in het felle zonlicht.

Opnieuw nam de jonge man zijn boeken ter hand. Hij ging zitten en opende het leerboek. Het rook naar tabak en vertoonde op sommige plaatsen langs den kantlijn potlood-aanteekeningen. Een tijd lang hield hij zich bezig met bladeren en het nalezen van de notities.

Een half uur later overhandigde een bediende hem een dunne, oranje-kleurige en loppe. Toen Ralph de twaalf korte woorden gelezen had, legde hij de boeken in de vensterbank en keek uit over de dommelende rozenperken, alsof hij zich hun bestaap maar nauwelijks bewust was. Weer fladderde over de rozen een witte vlinder, want er vlogen er vele in den tuin.

Ralph zag hem na, nog in gedachten; hij dacht aan Mollie en een glimlach speelde om zijn lippen. Het verkreukelde telegram in zijn zak stoppend, ging hij den tuin in. De tuinman was bezig met het knippen van de hagen. Ralph kende den man goed.

„Is juffrouw Mollie in den tuin?” vroeg hij hem.

„Zij ging den kant van het plantsoen uit, mijnheer.”

Een smal grasveld liep langs één zijde van het eigenlijke plantsoen. Op het meest beschaduwde gedeelte van dit veld was een ruw-houten schommel opgesteld. Mollie zat

op het uiterste eind van de hellende plank een boek op haar schoot houdend.

Ralph naderde behoedzaam van den kant waar Mollie met haar rug naar toe zat. Toen wierp hij zich met zijn volle gewicht op het omhoog geheven deel van de plank.

„Houdt je vast,” waarschuwde hij.

Oogenblikkelijk wijzigde zich de stand van de plank. Mollie schommelde gezellig hoog in de lucht. Ralph zat stevig op het andere einde, zijn armen gekruist en zijn voeten rustend tusschen de madeliefjes en boterbloemen waarmede het grasveld overdekt was.

Het meisje uitte een lichten kreet van verrassing, toen de schommel in beweging kwam en het geopende boek viel van haar schoot in het gras.

„Wat ga je doen, Ralph? Laat mij naar beneden!” riep zij van haar verheven troon.

„Niet voordat je toestemt je belofte van gisterenavond na te komen,” antwoordde hij van tusschen de madeliefjes en boterbloemen.

„Wat kleingeestig van je,” zeide het meisje, minachtend haar hoofd achterover gooiend.

„Men is somtijds genoodzaakt krasse maatregelen te nemen,” lachte hij terug. „Zelfs met — vlindertjes.”

THOMAS ALVA EDISON.

de beroemde Amerikaansche uitvinder, vierde 10 Januari i.l. zijn 75sten verjaardag. Aan Edison dankt de menschheid de uitvinding van de batterijtelefoon, de phonograaf, de mikrofoon, de megafoon, de treintelegraaf en het electrisch-gloeilicht.

„Waarom ben je zoo stijfhoofdig?” vroeg zij.

„Omdat ik vanavond weg moet. Ik heb een telegram gekregen. Het is mijn laatste kans.”

„Het is hier erg koel en prettig,” zei Mollie, zich voelend als een vogeltje in de knip. „Ik kan het hier best uithouden.”

„Buitengewoon verheugd dat te hooren,” antwoordde Ralph.

„Wat jammer, dat jij je Aristoteles niet meegebracht hebt!” zei het meisje plotseling. „Je hadt zoo mooi gelegenheid er een flink stuk in te lezen!”

„Ik ben volkomen tevreden met mijn tegenwoordige positie,” antwoordde de stem tusschen de madeliefjes.

„Hm! die is zeer laag bij den grond. Je bent gemakkelijk te voldoen,” antwoordde de stem uit het onbewolkte blauw der lucht.

De grootste hitte van den dag was voorbij. Een klein, verfrisschend briesje gaf beweging aan de stille velden in het rond. Bijen zoemden tusschen klaverbloemen, kamperfoelie en wilde rozen. Door een hoek van het plantsoen, waar de boomen dunner waren, kreeg men een glimp te zien van het huis met de driehoekige duiventil. Door de lucht klonk zwak het eentonige geluid van de schaar van den haag-knippenden tuinman.

„Laat mij naar beneden!” riep de stem uit de koele hoogte ongeduldig.

„Om je belofte te vervullen?” vroeg de stem van de aarde. „Ik kan je niet verstaan. Ik ben te ver weg,” riep de stem in den hoogte.

Een lang stilzwijgen volgde, alleen verbroken door de velerlei geluiden, die de zomer met zich brengt.

Plotseling kreeg de jonge student het boek in 't oog, waarin Mollie zoo verdiept geweest was. Het was een oud Grieksch woordenboek — een van hem zelf. Hij herkende het onmiddellijk.

„Wat, kleine Mollie,” riep hij, den schommel een zet gevend, die bijna noodlottig werd voor het meisje boven hem, „wat doe jij met Grieksch?”

„Ik wilde het eens bestudeeren,” antwoordde zij met een gewichtig gezicht, „omdat jij het zoo interessant schijnt te vinden.”

„Is dat dan een aanbeveling?” vroeg hij.

Zij antwoordde niet.

„Waarom vroeg je mij niet, je Grieksch te leeren?” Zijn stem klonk wat ernstiger nu.

„Ik wilde je niet storen,” antwoordde zij.

„Maar ik heb immers niet gewerkt, sinds ik hier kwam. Dat weet je evengoed als ik. Mollie, kijk mij eens aan.”

„Ik kan niet; mijn hals doet pijn aan dien kant.”

„Mollie, ik vertrek vanavond.”

„Dat heb je mij straks al verteld.”

„Mollie, waarom wil je niet vriendelijk tegen mij zijn?”

„Ik ben vriendelijk. Ik laat je rustig aan je studie over.”

„Maar ik heb geen lust in studeeren, zolang ik hier ben.”

„Waarom zei je het dan vanmiddag?”

„Ik trachtte mijzelf wijs te maken, dat ik het prettig vond.”

Mollie wendde haar hoofd om en zag op hem neer van haar verheven zitplaats.

„Maar je houdt toch van Aristoteles — verschrikkelijk veel, niet waar?”

„Niet als jij in de nabijheid bent,” zeide hij, met zijn hak in de madeliefjes woelend.

„O! Je deed dus je best om ijverig te zijn vanmiddag!”

„Ik vond het moeilijker dan ik dacht,” antwoordde hij.

„Arme jongen,” prevelden haar volle roode lippen.

Opnieuw volgde een stilte.

„Kun je mij niet wat Grieksch leeren?” vroeg het meisje. „Zeg eens iets tegen mij in het Grieksch. Ik verveel mij hier een beetje, zie je.”

Hij keek haar oplettend aan.

„Σὴν μὴ σὰς ἀγαπῶ,” zeide hij, langzaam een regel uit Byron's „Maid of Athens” citeerend. Hij kende Byron beter dan Aristoteles. „Dat is een korte zin, maar hij beteekent veel.”

„Wat beteekent het?” vroeg zij, zich naar hem overbuigend.

„Iets heel moois.”

„Wil je het voor mij vertalen?”

„Neen.”

„Waarom niet?”

„Omdat ik niet durf.”

Zij keek hem onderzoekend aan. Maar hij staarde in de verte, naar de schaduwen der boomen.

„Zeg die grappige zin nog eens,” vroeg zij.

„Σὴν μὴ σὰς ἀγαπῶ,” citeerde hij als te voren.

„Vertaal het mij,” drong zij aan. „Beste, goede, knappe Ralph, vertel mij wat het beteekent.”

„Ik zeg je toch dat ik niet durf.”

„Wat onaardig is hij,” merkte zij op tegen de blauwe lucht. „Wat maakt hij een vertoon met zijn geleerdheid.”

„Eens zal ik terugkomen en het voor je vertalen,” zeide Ralph, haar nog steeds niet aanzien.

„Dank je,” antwoordde zij kort. „Je kunt je de moeite besparen. Zoo groot is mijn belangstelling voor Grieksch niet, en bovendien, ik stel er geen prijs op, geleerd te zijn. Ik ben maar een — vlinder. O, zit stil Ralph! Bedenk toch dat we op een schommel zitten.”

„Mollie, ik moet je iets vertellen, — ik ben bezig „geleerd” te worden, of tenminste, ik ben bezig te trachten het te worden.”

„Is het erg moeilijk?”

„Ja, verschrikkelijk.”

„Toch lees je Aristoteles; en hij was een heel geleerd man.”

„O ja, dat was hij zeker; maar dit soort van dingen begreep hij niet, zie je?”

„Welk soort van dingen?”

„Nu, schommelen en zoo.”

„Was die grappige zin niet van Aristoteles?”

„O neen!” Een glimlach vloog over Ralph's gezicht. „Aristoteles heeft nooit iets geschreven, dat zóó heerlijk is als dit.”

„Vertel mij wat die zin beteekent, en dan — en dan — dan kun je mij naar beneden laten. Maar je zult het voorzichtig doen, hè?”

„Begrijp je wat je daar vraagt, Mollie? Besef je het ten volle?”

Zij knikte.

Hij keek haar strak aan en begon langzaam te vertalen.

„Σὴν beteekent „leven” — μὴ „van mij” — σὰς ἀγαπῶ beteekent, σὰς ἀγαπῶ beteekent —”

„Nu, wat dan?”

„Wat denk je?”

„Dat kan ik niet weten; het is alles Grieksch voor mij.” Hij wendde zijn blik naar de boomen.

„Ralph, wat beteekent σὰς ἀγαπῶ?”

Hij gleed vlug naar het midden van de plank en liet haar balanceeren tot ze in evenwicht was.

„Het beteekent — „ik heb je lief.”

In een oogenblik was hij naast haar.

„Nu, Mollie,” riep hij zijn arm om haar heen slaande, „geef mij nu de kus, die je mij gisterenavond beloofd hebt.”

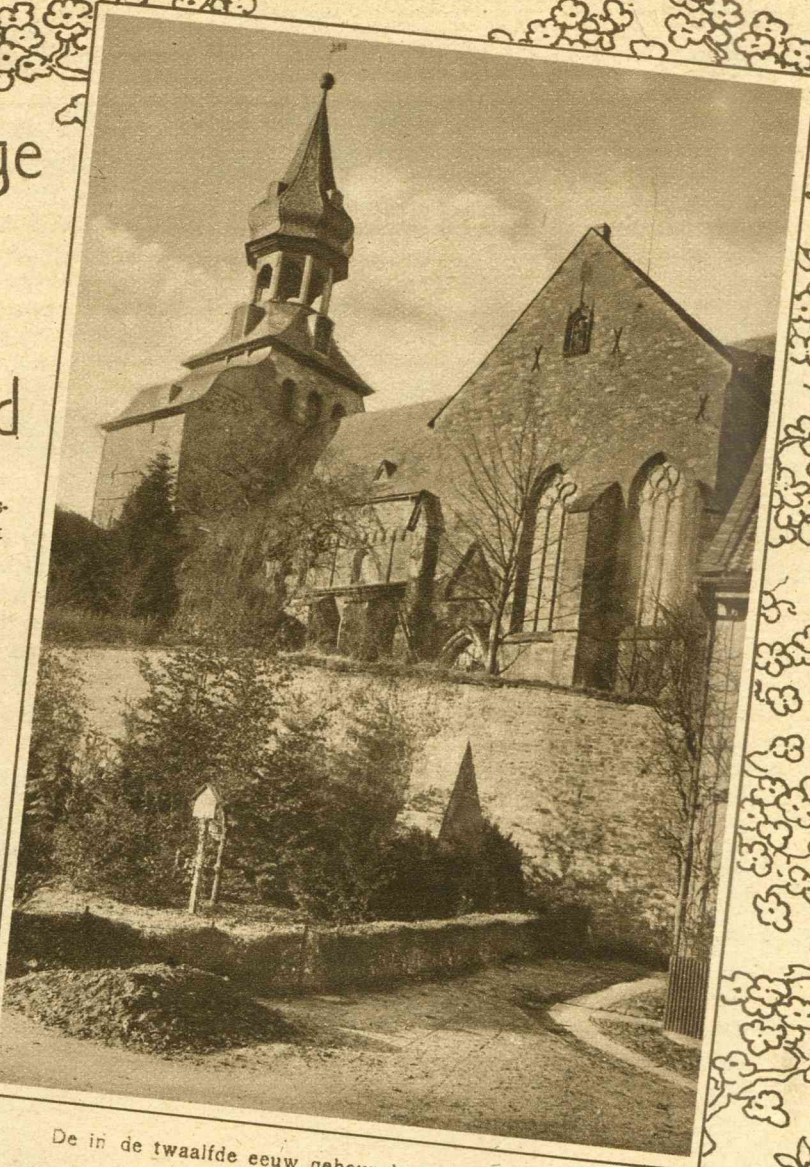
Intusschen knikten rond een geopend venster vroolijke rozen begrijpend naar een kleine Grieksche lexicon, een leerboek van Aristoteles en een Engelsche vertaling, die in de vensterbank lagen. Zij schudden betekenisvol hun schoone hoofdjes, in 't bijzonder tegen de Engelsche vertaling.

De duizendjarige stad Goslar in Duitschland

De bekende duitsche stad Goslar aan de Goss, herdenkt dit jaar het feit dat zij voor 1000 jaar door Heinrich I gesticht werd. Naar aanleiding hiervan brengen wij op deze pagina een aantal fraaie stadsgezichten van Goslar.

Het Politiebureau en de Leeszaal van Goslar.

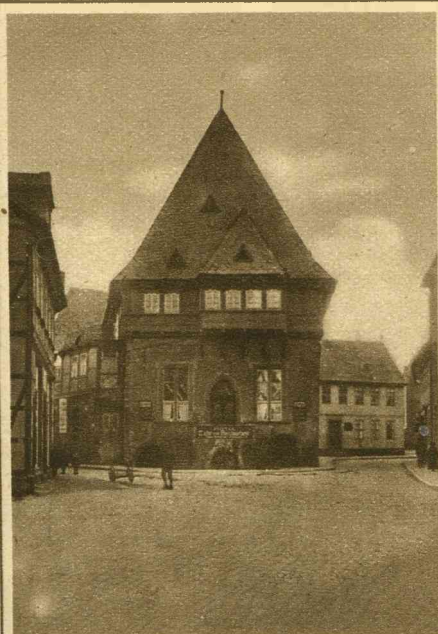
De in de twaalfde eeuw gebouwde Frankenberger Kerk.

Markt en Stadhuis van Goslar.

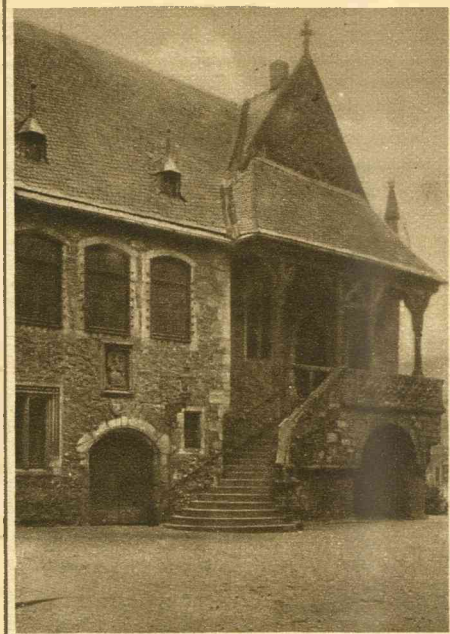
Het bekende hotel Kaiser-Worth, het voormalige Gildenhuis der lakenhandelaars, aan de Markt gelegen.

Het oude Gildenhuis der Bakkers, thans hotel en restaurant.

De Achtermantoren, aldus genaamd naar burgemeester Achtermann. Een deel der oude vestingwerken die in ongeveer 1500 zijn aangelegd.

De oude ingang tot het Raadhuis. (vijftiende eeuw).

HET GOUDLAND

NAAR HET DEENSCH VAN NIELS MEYN
GEAUTORISEERDE VERTALING

16)

Ek was in de nauwe rotskloof afgedaald op een plaats, waar de warme bronnen opborrelden, en welige palmen de kroon ophieven tusschen kort, dicht struikgewas. Nu tegen den avond werd alles in dichte, witte nevels gehuld. De warme, vochtige lucht liet een rafijnen regen van dauw op bladen en bloemen nederdalen.

Dat was de zon, die hem voor den mal trachtte te houden, dacht Ek. Die stapelde muren van witte wolken voor hem op. Maar hij wandelde met trotsch gebaar voort, dwars den bodem over van de kloof om aan den overkant den berg te bestijgen.

Weldra was hij het dichte struikgewas door en stond door en door nat op een rotsvlakte het dal te overzien, dat op een rivier met wit water geleek, en Ek denken deed aan de witte melk der vrouwelijke kameelen. Hier en daar verhief zich een top van een palm, maar de rivier steeg, en de maan, die hoog aan den hemel straalde, deed haar gelijken op een grooten ader van zilver die door de donkere rotsen liep. Ek had hollen in de bergen gezien, waar steunende slaven aan rammelende ijzeren kettingen zich een weg door de diepte baanden om zilver uit de glinsterende aderen te breken. De verblindende maneschijn riep thans overal zilver te voorschijn.

En het schitterende metaal maakte de menschen ruw en wreed, en deed hun oogen glinsteren als die van den gier, wanneer een zwaarbeladen kameel neergestort is en aan zijn onverbiddelijk lot wordt overgelaten, terwijl zijn kameraden hun weg vervolgen.

Ek lachte, zoodat het tusschen de rotsen weerklonk. De zon was een echte tovenaarder, maar zij was bang voor hem. Die vreesde hem, omdat hij haar groot geheim ontdekt had. Eerst hulde zij hem in dichte nevels, zooals hij zich herinnerde uit de groote moerassen in de bosschen waar de wolven thuishoorden, in zijn geboorteland.

Maar Ek kende den nevel en was zonder vrees voortgegaan. Toen trachtte de zon hem door zilver te lokken en om te doen keeren.

Neen, hoor, de zon kende hem niet. Het was de groote Ek, de onverschrokken krijgsman, die voorwaarts stormde en alle hindernissen omverwierp. Hij stiet zijn krijgskreet uit.

Het weergalmd in de eindeloze kloven en spelonken van den berg; en klonk alsof een heerschare van krijgslieden gewikt was en zich tot den strijd verzamelde. Doch die krijgslieden kwamen nooit. Ek wist niet hoe dikwijls hij in de bosschen in het Noorden een aanmaning tot een krijg had uitge-roepen, die van alle kanten beantwoord werd, maar waar zij zich toch nooit naar buiten waagden, die onzichtbare mannen, wier eenige kracht en moed in hun kreten bestond!

Ek luisterde lang. Toen nam hij zijn strijdbijl op en opende den leegen zak, op welks bodem hij zacht gras en frissche bladen had gelegd. De zon zou het wel goed bij hem hebben.

Verder ging het, maar naarmate hij steeg, werd zijn gang trager. Het gras verdween, en hij betrad nu een vlakke met lava bedekt, die denken deed aan een donkere, verstijfde zee met puntige golven. De maneschijn verleende die een blauwachtigen witten, bijna verblindenden glans.

Plotseling bleef hij staan luisteren. Hij hoorde een dreunend, grommend geluid, dat tot een donderend gebulder werd, waarvan heel den berg trilde.

Hij spande zijn spieren, en zijn vuist omklemde zijn zwaren bijl. Kwam er iemand aan? Hij uitte zijn krijgskreet, maar die gerg te niet in het hevige gebulder, dat heel diep uit den schoot van den berg kwam.

Een stralende lichtglans verlichtte de wolkenmassa's aan den top. Dat was de zon, die in aantocht was. Nu keek zij uit. Een gloeiende bobbel verhief zich boven den top en barstte met een knal uiteen. Heel even scheen die een groote ster, daarop werden er ontelbare lichtende stippen in het rond gestrooid.

Ek gilde van blijdschap. Toen de zon ontdekte, dat hij zich niet bekommerde om het zilver in het dal, wierp zij goud in het rond, in de hoop dat hij

er zijn zak mee vullen zou. Dan zou ondertusschen de tijd vergaan en 's morgens als hij klaar was, zou de zon zelf ten hemel stijgen, waar hij niet komen kon.

Dacht de zon werkelijk, dat Ek was als al de anderen? Het gaf haar allemaal niets. Ek holde de scherpe lavagolven over die hem door de zolen van zijn sandalen sneden en zijn voeten verwonden, maar wat kon hem dat schelen?

Voorwaarts zou hij, en opwaarts moest hij. Zijn sterke handen kromden zich om de ronde, stralende schijf te grijpen.

Het dreunend gebulder werd sterker en sterker, en de barstende, gouden bobbels werden groter en groter. Ek's pijlsnelle blik werd een kolossale fonkelende klomp gewaar, die recht op hem afgeslingerd werd. Hij ving die in de lucht op met een vreeselijken slag, die de klomp in duizenden kleine stukjes splinterde, welke op den grond bleven liggen smeulen. Hij bukte om er een op te rapen. Met een gil van schrik liet hij den gloeienden steen los, die hem de vingers had verbrand.

Niets dan bedrog dus. Het was niet eens goud. Hij werd woedend en stormde naar den kegel van den krater.

Een regen van gloeiende steenen werd naar hem

MR. ARTHUR GRIFFITH,

die den 10en Januari te Dublin in de Iersche Volksvertegenwoordiging gekozen werd als president van den Dail Eireann, het Iersche parlement. Door deze verkiezing treedt Griffith feitelijk in de plaats van De Valera, die zijn ontslag genomen heeft als president der Iersche republiek.

toe geslingerd, waarvan verscheidene hem raakten, en hem brandende pijn veroorzaakten, waarom hij zich echter niet bekommerde. Want heel zijn energie was op de eenige gedachte gevestigd: om zich van de zon meester te maken, die daarboven was en brandende steenen naar hem toe wierp.

Zijn beenen bewogen zich van zelf. De spieren vormden harde strengen onder zijn huid en met zijn krachtige dijen kon hij verscheidene meters ver van het eene rotsblok naar het andere springen. Zijn oogen fonkelten en ontleenden hun gloed aan den vuurglans daarboven, terwijl zijn blik pijlsnel iederen gloeienden steen opving, die op hem af vloog.

Zijn onvermoeide arm zwaaide de bijl, die den eenen steen na den anderen verbrijzelde. Dat was nog eens een strijd. Ek stiet een kreet uit, iedermaal dat hij raakte, en het was een mirakel dat hij zelf niet door de geweldige vuurklompen, die als een regen op hem neervielen, verpletterd werd.

Nu begon de vulkaan werkelijk ernstig te werken. Het donderde en rommelde in de diepte en de vuursteenen, die naar buiten werden geworpen, werden steeds groter. Ek's bijl barstte hem in de hand, toen een hemelhooge vlam uit den krater opsteeg en een gloeiende rookwolk omhoog gespuwd werd. Hij moest voor de geweldige steenen wijken.

De vuurregen werd zóó dicht, dat hij stil moest blijven staan, en tandenknarsend tot den terugtocht gedwongen werd. Hij holde achteruit, want hij kon den blik niet van de steenen afhouden. Hij zocht zijn toevlucht achter een groot, vooroverhellend lavablok om krachten te verzamelen, terwijl de gloeiende steenen om hem heen bleven vallen.

Meer dan een uur lang lag hij daar naar het brullend gedonder te luisteren, terwijl heel de berg onder hem beefde.

Ek begreep, dat de berg hem vreesde. Hij beefde niet, maar had zich alleen teruggetrokken om nieuwe krachten te verzamelen. Wacht maar, dacht hij, weldra kom ik als overwinnaar en nog vreeswekkender terug. Zijn borst ging hevig op en neer, want de lucht was heeter dan midden op den dag in de woestijn. Zijn hand omklemde het gevest van zijn zwaard, terwijl hij verheugd naar den zingenden klank van het metaal luisterde, als hij er mee op de steenen sloeg.

Het zong een krijgslied van bloed en dood en schitterende overwinning. Het had hem dan ook voor meester, het blinkende zwaard, en nog was de man niet geboren, die tegen zijn moordende slagen bestand was. Met één enkelen houw velde hij een zwaren palmboom. Zijn zwaard was zwaar en scherp en het beet, want het ontleende zijn kracht aan hem, aan Ek.

Het grommel van den vulkaan verminderde, en de vuurregen hield op. De reusachtige kracht van den berg was duizenden jaren vóór Ek's voorvaders geboren waren, reeds zoo goed als uitgewerkt. Wat Ek bijwoonde, was niet meer dan spel, vergeleken bij wat er vroeger gebeurd was.

Maar daar had Ek geen begrip van. Hij kwam uit zijn schuilhoek en begaf zich op weg. Hij kwam slechts langzaam vooruit, want het lavaveld was bezaaid met gloeiend heete steenen van allerlei grootte.

Ek moest goed uitkijken waar hij den voet zette, maar voorwaarts ging hij, stap voor stap. Voor hem straalde en lichtte de geweldige krater. Daarin verborg zich zijn prooi.

Hij klauterde den steilen kraterkegel op, die bedekt was met een dikke laag warme asch, waar hij tot aan de knieën in verdween. De warmte prikkelde zijn huid. Het was precies alsof hij thuis door de sneeuw waadde. Ek voelde alleen maar dat het heet was en prikkelde, maar hij was veel te opgewonden om verschil te kunnen maken tusschen warmte en kou. Voor hem was de heete asch hetzelfde als de koude sneeuw en die prikkelde hem alleen om zijn krachten nog meer in te spannen. De bliksem en het donderend gebulder, dat in zijn geboorteland, ver weg, heel hoog boven zijn hoofd ontstond, vlak in de nabijheid van de zon, klonken hier heel dicht bij.

En hij wist ook, dat de zon hier uit de holte de koude sneeuw haalde, die zij over de landen uitstrooide. Ek dacht logisch en de asch, die hij voor sneeuw hield, en waarvan de warmte die hem de voeten verbrandde, tot bijtende koude werd, deed hem denken dat de zon niet gloeiend heet was, zooals hij een oogenblik gedacht had.

Wel wezen de gloeiende steenen er op, maar als de zon even heet was, kon er immers geen sneeuw om haar hol liggen. Ek naderde den rand van den krater en keek verbaasd en verwonderd voor zich uit. Alles was geheel anders, dan hij zich had voorgesteld.

In de werkelijkheid was het deel van den kegelvormigen krater dat hij opgeklauterd was, een laatste overblijfsel van een oorspronkelijk grooten vulkaan, waarvan de eene kant verdwenen was, zoodat alleen de andere helft over was, met losse asch bedekt, als een beschermende ringmuur, die een halven cirkel vormde om een nieuwen, kleineren kegel, die heel in de diepte op een ronden bodem lag. Die kegel scheen een klein speelgoedvulkaantje, van de gedroogde lava gemaakt, die op den bodem van den ouden krater lag.

Het rommelde en giste daar beneden, en een smalle stroom van gloeiende lava gleed langs den kant, terwijl rook en asch en brandende steenen omhoog geslingerd werden; doch de overblijfsels van den ouden ringmuur hadden Ek beschermd en dienst gedaan als een soort dam tegen de omhoog geslingerde steenen en den lavastroom, die in de tegenovergestelde richting liep.

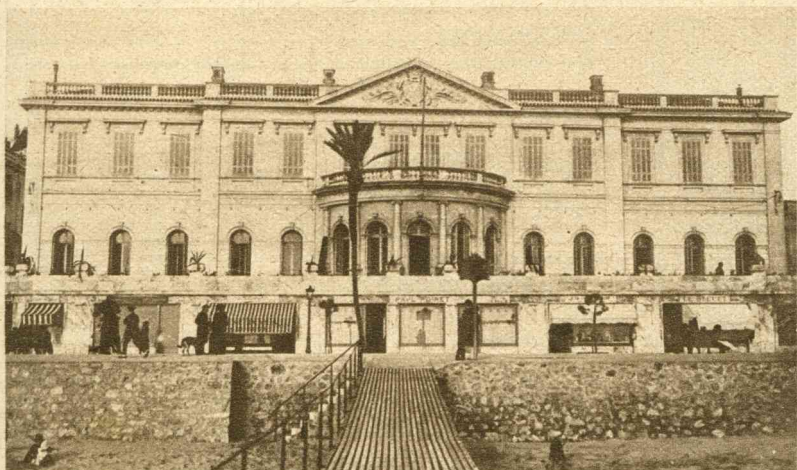
De vulkaan in de diepte had zijn krachten uitgeput en was op het punt van weer tot rust te komen. De rook steeg omhoog en werd tot wolken; door den nevel kon Ek de opening van den kleinen krater zien. De opening bestond uit een rond gat, dat door den vuurglans uit de diepte, helder straalde.

Ek stiet een luiden kreet uit. Zijn doel was bereikt. Daar beneden lag de ronde, stralende zon. Hij behoefde maar neer te dalen om haar te grijpen.

Al zijn vermoeidheid en pijnen waren vergeten. Hij stiet weer een luiden kreet uit, hield zich aan den rotswand vast en maakte zich gereed om in de diepte neer te dalen.

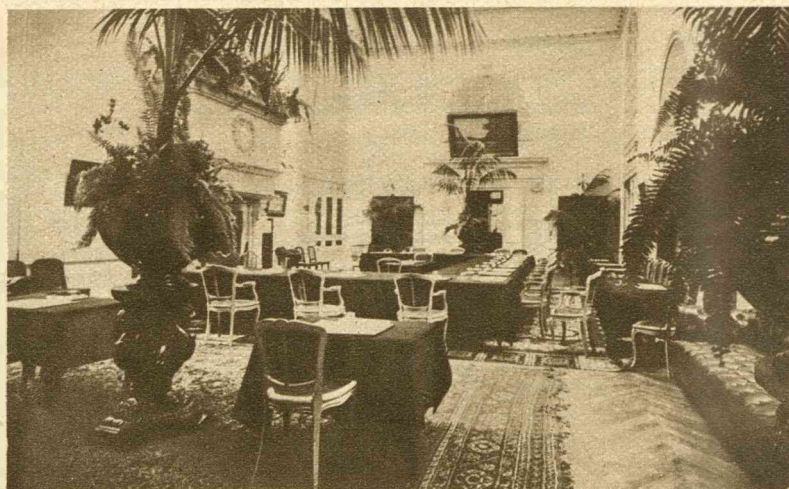
(Wordt vervolgd).

VAN HEINDE EN VERRE

De conferentie te Cannes.

Links: De „Cercle nautique” te Cannes waar de Geallieerden confereeren over de door Duitschland te betalen schadeloosstelling. Ook afgevaardigden van Duitschland zijn bij deze conferentie tegenwoordig. Rechts: de zaal in de „Cercle nautique” waarin de conferenties plaats hebben.

Het Kapitoel in vogelvlucht.

Een bijzonder interessante foto van het Kapitoel, met omliggende stadsgedeelten van Washington. Het nieuwe Amerikaansche Helium-luchtschip vliegt boven de stad.

Een boksende ponny.

die in het Crystal-palace te Londen zijn tegenstander, een clown, een knock-out tracht toe te brengen.

Links:

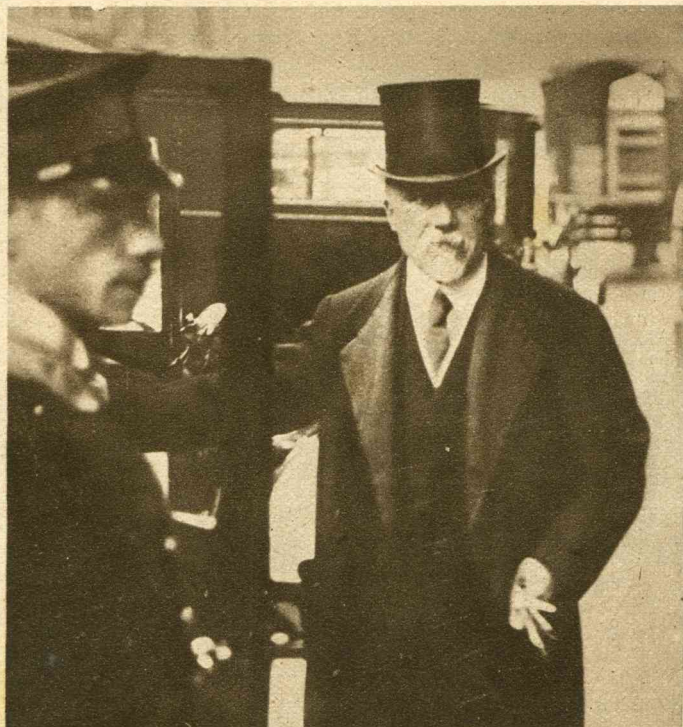
Een 150-jarig jubileum.

Het Oude mannen-en Vrouwenhuis aan de N. Keizersgracht te Amsterdam bestaat 150 jaar. Naar aanleiding hiervan geven wij hierboven een groep van de regenten en regentessen.

Rechts:

De Prins van Wales op de tijgerjacht.

Natuurlijk heeft de engelsche kroonprins tijdens zijn verblijf in Britsch-Indië ook op tijgers gejaagd. Op onze foto ziet men den Prins bij een door hem gedooden koningstijger.

De ministercrisis in Frankrijk.

Links: Briand, die ontslag nam als minister-president. Met hem trad het geheele kabinet af. Rechts: Poincaré, de oud-president, die een nieuw ministerie vormde.

Kindervoeding.

Te Zaandam is door de Vereeniging „Kindervoeding” een gebouw geopend, waar gelegenheid is voor het voeden van 120 kinderen.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Nuttige Wenken.

Om roest van een mes te krijgen, steekt men het met de vlek in een ui en laat het zoo een uur staan. Daarna polijst men het op de gewone manier.

In een steenen pot kan men rauw vleesch langen tijd goed bewaren, wanneer men er een doek over legt en deze met een dikke laag keukenzout bedekt; daarover legt men dan papier en schudt er een 5 cM. hooge laag poeder van houtskool op uit.

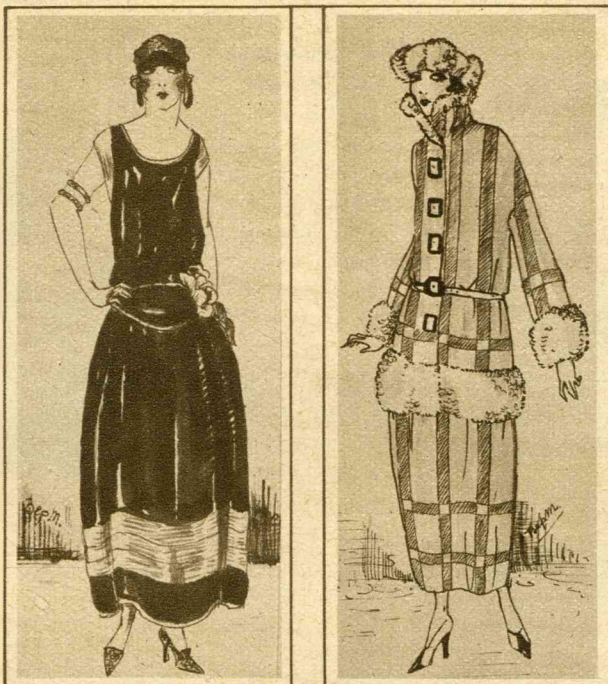
Wit wollen kindergoed moet men, als men het eenigen tijd bewaren wil, opbergen in blauw of paars papier. Dat voorkomt het geelworden.

Wollen mousselines stoffen kan men het best wasschen in salmiakzeep van lauw water. Daarna naspoelen in lauw schoon water en stevig uitdrukken, maar niet wringen. Vervolgens rolt men het gewasschen goed in warme droge doeken en laat het daarin strijdroog worden. Strijken met een niet te heet ijzer.

Frisch, versterkend en vooral reinigend waschwater verkrijgt men op de volgende wijze: Men vult een flesch warm water met een half ons kamfer en een half ons ammoniak en laat dit mengsel vier en twintig uur staan. Bij het gebruik schudt men het goed dooreen, doet een theelepel van het mengsel in het waschwater en wast zich dan als gewoonlijk met de spons. Ook voor hoofdwasschingen is dit mengsel zeer aan te raden, daar het zeer versterkend op de hoofdhuid werkt en die van alle onreinheid zuivert.

Teneinde blauwe plekken, die na een val of stoot meestal optreden, te voorkomen, neemt men wat droge stijfjes, bevochtigt die met koud water en legt dit papje op de gestooten plek.

W.C's moeten dagelijks eenige keeren met frisch water worden doorgespoeld en minstens eenmaal per week moet de syphon met zeep worden uitgeboend, indien op een of andere wijze in den syphon roest is ontstaan, moet deze met zoutzuur verwijderd worden.

Links: Een heel eenvoudig patroon kan vaak een heel chic geheel brengen. De hoofzaak is, de dienst die het toilet verricht, en de combinatie van kleur en stof. Het hierboven afgebeelde avondcostuum van diep zwart satijn of charmeuse, met de zeer lange, ruime, moderne rok-mouwten en de simpele garnering in glimmend zilver, geeft hiervan een duidelijk voorbeeld. In de breede, met tres omgebiesde gedrapeerde ceintuur, worden losjes enkele groote witte of gekleurde anemonen gestoken. — Rechts: Modern tailleur van grijze perline, doorwerkt met vage zwarte streepen. Groote vierkante platte knopen van hoorn; grijs, zwart of roestbruin van kleur. Het pak is sober gegarneerd met agnelle bont. Bijpassend hoedje, de vorm van een ronde toque, liefst uit roestbruin satijn, verwarmd door strookjes agnelle. — Bep Mennens.

Indien men den vloer van een kelder geschrobt heeft, moet men zoo droog mogelijk nadweilen, daar een kelder niet zoo gemakkelijk droogt en vocht oorzaak kan wezen, dat alles wat in den kelder bewaard wordt, bederft.

Koffie- en theevlekken kan men het beste met lauw water uitwasschen.

Recepten.

Blanc-manger.

Benoodigd:

$\frac{1}{2}$ L. kookroom;
 $\frac{1}{4}$ L. melk;
100 Gram bitterkoekjes;
 $\pm$ 50 Gram suiker;
15 Gram gelatine;
 $\frac{1}{2}$ stokje vanille.

Bereiding:

De vanille en de bitterkoekjes zet men met de melk en den room te trekken, daarna zeft men ze, nadat ze even is doorgeloopt, door een doek. De gelatine, die geweekt is en in weinig water opgelost, roert men er nu voorzichtig doorheen. Af en toe roert men eens in den pudding en als hij geleachtig wordt, vult men den vorm ermee. Blanc-manger eet men zonder saus, maar men dient er vanillewafels of zwavelstokken bij op.

Aardappelkoekjes.

Benoodigd:

500 Gram gekookte aardappelen;
melk, zout, peper, nootmuskaat;
50 Gram bloem;
één ei;
één theelepel dubbelkoolzure soda;
60 Gram boter of vet.

Bereiding:

De aardappelen maakt men in den puréknipper of den vleeschmolen fijn, waarna men ze met kruiderijen, melk, ei, bloem en dubbelkoolzure soda tot een stijve, goed smakende purée verwerkt. Van deze purée maakt men koekjes, die door bloem gewenteld en in den koekenpan met boter of vet aan beide kanten bruin gebakken worden. In plaats van bloem kan men ook geraspte, rauwe aardappelen gebruiken. De kleur wordt dan roodachtig door het verkleuren van het aardappelsap.

VOOR DE JEUGD

DE MANTEL VAN DEN MAHARADJA!

ozes Speyer, antiquaar te Amsterdam, bezat in zijn winkel een waren schat van de kostbaarste zeldzaamheden: meubelen, schilderstukken, handschriften, kleederen, ja wat was er eigenlijk niet in zijn winkel.

Hij ontving dan ook druk bezoek van allerlei verzamelaars en als er Amerikaansche oudheidkenneren in Amsterdam kwamen, zochten ze altijd den winkel van Mozes Speyer op en brachten daar uren door.

Mozes Speyer had echter een groot gebrek, hij was zelf meer verzamelaar dan koopman. Als hij zeer merkwaardige of zeldzame voorwerpen in zijn winkel had, wilde hij ze liefst niet verkoopen en vroeg er dan zulk een hoogen prijs voor, dat zelfs de rijkste koopers werden afgeschrikt.

Wat hij dus gewoonlijk verkocht, was niet veel zaaks en bracht hem weinig geld in de la; maar Mozes had weinig noodig. Hij had voor niemand te zorgen dan voor zichzelf en Turk zijn hond, ook een merkwaardigheid in zijn soort.

Eén ding was er in zijn winkel, dat Mozes graag wilde verkoopen, zelfs voor een laag prijsje, dat was de mantel van den Maharadja, een prachtig kleedingstuk, dat wel de bewondering wekte van alle bezoekers, maar waarnaar, helaas, nooit een bod werd gedaan.

De mantel was van zijde, versierd met bloemen van gouddraad en prachtig geslepen gekleurde steenen en stond reeds gedurende eenige maanden op een japansche pop in de winkelkast.

Mozes Speyer had dit kleedingstuk gekocht van een neef, een dokter, die in Voor-Indië geweest was en daar den Maharadja van een zware ziekte had genezen. Tot belooning hiervoor had de vorst hem den titel van radja gegeven en hem het prachtige overkleed geschenken.

En nu prijkte het in de winkelkast van Mozes Speyer. Doch hoeveel bewonderaars het ook trekken mocht, er was nog geen enkele koper komen opdagen.

Op zekeren dag, m'dd'n in den zomer, zat onze koopman, door de warmte slaperig geworden in zijn leunstoel

achter den winkel te soezen. Af en toe sloeg hij een blik in de courant, die hij in de handen hield en waarin het verhaal stond van een handigen dief, Janus Plug genaamd, die verschillende firma's had opgelicht, zonder dat het de politie gelukt was hem gevangen te nemen.

„Bah,” mompelde Mozes. „Wat worden die kranten vervelend met hun geklets over Janus Plug. Ik geloof dat de politie in iedere stad dankt, dat ze hem op het spoor is. Laat hij maar eens hier komen, dan zullen we eens zien of wij Amsterdammers ons ook zoo gemakkelijk laten beetnemen. Niet waar, Turk,” besloot hij zijn alleen-spraak tegen zijn hond.

Turk ontwaakte uit zijn middagslaapje en kwispelstaarte tegen zijn meester.

„Ja, ja!” mompelde Mozes weer, terwijl hij zijn bril rechtzette en een blik in zijn winkel wierp, waar juist een bezoeker was binnengetreten. „Ha, een klant! 't Lijkt een Amerikaan te zijn,” en onze antiquaar stond op en begaf zich naar den winkel.

Mozes Speyer had goed gezien. Een netgekleede vreemdeling in een toeristenkostuum, stond voor de toonbank.

„Dit is de schat van Haroen-al-Raschid.”

„Mijnheer Speyer, de beroemde antiquaar?” zei hij.

„Om u te diehen, mylord. Neem plaats in dezen leunstoel, die eenmaal aan Vondel onzen grootsten dichter heeft toebehoord.”

„Wondervol! Jou heev many... e groot deel curiosities.” „O, mylord, onschatbare, ontelbare. Maar wat wenscht u te zien?”

„Joeweels. Oh! ai hew lief fijn juweels!”

„Ik zal u naar wensch bedienen, mylord. Ziet u maar eens hier. Dit zijn nog juweelen van koningin Elizabeth.”

„Jes, jes, jou heef not meer fijn juweels!”

„O zeker, my-

Turk beet den bandiet in zijn broek. (Zie volgend nummer).

lord! Kijk eens, hier is een juweelenkistje, dat heeft toe behoort aan koningin Anna. Het is geheel goud en met diamanten ingezet. En hoe prachtig bewerkt.”

„Jes, very fijn, but ai laik toe sie more rare, meer precious... kostbare diamants.”

„Hm, hm!” zei Mozes Speyer, terwijl hij een lade in zijn brandkast opende en er eenige zeldzame juweelen uit haalde, die hij voor zijn ongemakkelijken klant uitstalde.

„Ziehier, mylord! Dit is de schat van Haroen-al-Raschid. Dertien honderd jaar oud. Ik laat dit niet aan iederen klant zien. Wat zegt u van de oostersche pracht? Die paarlen, cameeën en turkoozen? Hoe vindt u de bewerking van deze diamanten?”

„Curieus! Curieus!” riep de bezoeker uit. Zijn oogen begonnen te schitteren en hij wierp zulke begeerige blikken op de kostbare steenen, dat Mozes een oogenblik dacht „Hij lijkt Janus Plug wel!”

De Amerikaan had zijn onverschillige houding weer hernomen. Hij keek den winkel eens door tot zijn oogen met een uitdrukking van bewondering op iets bleven rusten.

„What is that dhaarl!” riep hij uit en wees naar den mantel van den Maharadja. „That is magnifique.”

„Ah, mylord, dat is een kostbaar stuk,” riep onze koopman uit. „Geen wonder dat dit kleed uw aandacht trekt. Ja, die Amerikanen weten wel wat goed is. Dit is een mantel van den grooten Maharadja van...”

(Slot volgt.)

OOM TOM.

VAN DUISTERNIS TOT LICHT

door GILBERT VESSELL

5)

is bepaald heel mooi om te zien," zei ik tot mijn vriend. We konden haar nu zonder onbescheiden te zijn, rustig beoordeelen.

Hij knikte. „Ja, en toch ontbreekt er iets aan. Wat is het? Innerlijk leven, zou ik zeggen. Ze heeft geen uitdrukking op haar gezicht.”

„Voor mij ontbreekt er niets aan,” zei ik zoo geestdriftig, dat Lantsman hardop lachte.

„Is het de gewoonte van hollandsche heeren om een landgenoot in het publiek zoo aan te staren en te critiseeren als u dat doet?” vroeg een stem naast ons.

We keerden ons om en zagen een lange man van ongeveer dertig jaar achter ons staan. De toon waarop hij de vraag had gedaan was onaangenaam en prikkelend. Hij sprak fransch, maar zijn uiterlijk was geheel en al dat van een Italiaan, en ook aan zijn tongval was zijn nationaliteit te herkennen. Zijn donkere oogen waren die van iemand wiens opvliegenderheid spoedig gewekt kon worden; zijn lippen krulden zich onder den donkeren knevel tot een spottenden glimlach.

Ik had een scherp antwoord op de lippen, maar mijn vriend voorkwam me, nam zijn hoed met zuidelijken zwier af en zei: „signor, wij bewonderen al wat schoon is in uw land. Als onze lof kwetsend was, wat ik niet denken kan, bieden we onze verontschuldigingen aan.”

De man wist niet of hij al dan niet voor den gek werd gehouden en aarzelde even. Lantsman ging voort: „laat mij u een compliment maken omdat u zoo spoedig zag uit welk land wij komen.”

De Italiaan wees op een hollandsche krant die half uit mijn zak stak en zei, weer in het fransch: „ik reisde wel eens in Holland.”

„Als wij aan de hoffelijkheid te kort hebben gedaan,” zei Lantsman op denzelfden roman-achtigen toon. „wilt u dan onze excuses overbrengen aan uw vrouw? Of is de dame misschien uw dochter?”

„Geen van beiden,” zei hij norsch. En opeens voegde hij er in vrij goed hollandsch bij: „spaar me verder uw strijkages, alstublieft. Die zijn heelemaal niet hollandsch.”

„Ik maak u opnieuw mijn compliment,” zei Lantsman, die zich nooit uit het veld liet slaan. „Ten eerste over uw vriendin, ten tweede over uw voortreffelijke kennis van onze taal. Hebt u die tijdens uw reis opgedaan?”

„Ik woonde een paar jaar in uw land,” zei de vreemdeling onwillig.

„Een paar jaar! Dat zou ik niet gedacht hebben,” antwoordde Lantsman zoetsappig.

„En waarom niet?”

„Omdat u er één ding niet geleerd hebt.”

„Wel — en dat is?”

„U met uw eigen zaken te bemoeien,” flapte Lantsman er opeens uit, en hij keerde zich bruusk om, als wilde hij zeggen dat daarmede de discussie geëindigd was.

De man werd rood in het gezicht van woede. Hij mompelde een vloek en ging heen. Tot mijn verwondering, want ik dacht dat hij mijn vriend naar de keel zou vliegen. Maar hij liep op den anderen vreemdeling toe en verdween met dezen in een zijstraat. De oude vrouw had zich intusschen weer bij het meisje gevoegd en weldra verloren wij ook dit tweetal uit het oog.

We bleven nog een paar dagen in Turijn, ofschoon dit oorspronkelijk ons plan niet was; we hadden namelijk de onberedeneerde gewaarwording dat onze schoone landgenoot op de een of andere wijze van de zijde der beide mannen gevaar dreigde, en het leek ons of het onze plicht was haar zoo mogelijk bij te staan.

Eenwel zagen we haar niet weer. Wel ontmoetten we een paar maal den Italiaan met wien we de woordenwisseling hadden gehad, maar hij bepaalde zich tot een boozen blik, die ons niet deerde.

De paar dagen werden er tien, en ik moest mezelf bekennen dat het meisje een diepen indruk op me gemaakt had. Ze bleef echter onzichtbaar.

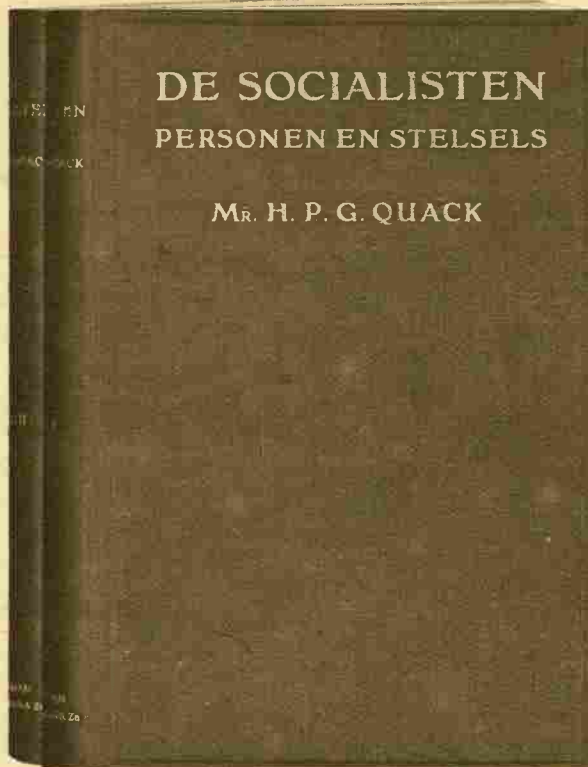
En zoo rolden we dan onze matten op en gingen zuidwaarts, naar Genua, Florence, Rome en Napels; daarna staken we over naar Sicilië. In Palermo zou een vriend ons met zijn jacht afhalen en ons naar Hol-

land terugbrengen. We waren zoo lang zwerfende gebleven, dat de zomer bijna ten einde liep.

Al dien tijd had de gedachte aan het meisje uit Turijn me niet willen verlaten. Ik kon er niets aan doen; haar beeld was zoo scherp in mijn herinnering gebleven, dat ik, ware ik een kunstenaar geweest, haar portret uit het hoofd had kunnen teekenen. Ik verweet me zelfs dat ik Turijn ontijdig had verlaten en kon het gevoel niet verdringen dat ik me een kans had laten ontglippen die in een menschenleven slechts éénmaal voorkomt.

In Den Haag nam Lantsman afscheid van me; hij moest nu geruimen tijd voor een werk over kunst dat hij onderhanden had naar Berlijn.

Wonderlijke toevalligheden zijn er toch. Vooral als ze geschreven staan, lijken ze gezocht en bijna onaannemelijk. Maar toch, weet ieder wel uit eigen ervaring, dat het leven de grootste onwaarschijnlijkheden dagelijks tot werkelijkheid maakt. Den eersten dag na mijn aankomst slenterde ik door de winkelstraten van de binnenstad, telkens het dwaze verlangen verdringend dat me in gedachten naar Turijn terugvoerde, toen ik opeens de beide vrouwen in mijn richting zag komen. Het leek een droom; ze konden zoo juist uit de San Giovanni-kerk naar buiten zijn gekomen. De oude vrouw was nu meer op hollandsche wijze gekleed, maar het meisje zag er ongeveer het-

MR. H. P. G. QUACK, DE SOCIALISTEN.
Bij de Uitgevers P. N. van Kampen & Zoon te Amsterdam verschijnt een vijfde druk van Mr. H. P. G. Quack's bekende werk „De Socialisten”, waarin een beeld wordt gegeven zoowel van de personen als van de stelsels, van af de vroegste tijden tot op heden toe. Verschenen zijn thans het eerste en tweede deel. In het eerste deel wordt na een uitvoerige inleiding de socialistische gedachte behandeld van af Plato's Republiek tot op het einde der 18e eeuw. In het tweede deel vindt men de geschiedenis van het socialisme verhaald gedurende de eerste dertig jaren der negentiende eeuw. — Wij twijfelen niet, of aan dezen nieuwen druk zal stellig een even gunstig onthaal ten deel vallen als indertijd aan de vorige.

zelfde uit als te voren, alleen, zoo leek het me, schooner en liefvalliger dan ooit. Mijn hart sprong op. Ze gingen me voorbij en ik keerde me om om ze na te kijken.

Op dat oogenblik bekende ik mezelf, dat ik verliefd was. Het klinkt dwaas, zulk een liefde op het eerste gezicht, voor een vrouw die ik nooit een enkel woord had hooren spreken, die zelfs nooit een enkelen blik aan me gewijd had! Maar het was niet anders. En ik was overtuigd dat mijn lot in deze minuut voor mijn geheele verdere leven was vastgelegd.

Ik volgde de vrouwen op een eerbiedigen afstand. Ze gingen enkele winkels in, en ik bleef buiten staan wachten. Het duurde ruim een uur; ik verloor ze niet uit het oog, zorgend dat ik niet hinderlijk was en dat ze mij zelfs niet konden opmerken.

Ten slotte bracht mijn achtervolging me naar de Plaats, waar ze een huis binnengingen, dat zich tot in de Hartogstraat uitstrekt en waar een groot aantal kamers verhuurd worden. Er was geen twijfel aan: daar woonden ze.

Ik wachtte een kwartier, een half uur. Toen nam ik een besluit en belde aan. Een dame, die achter het dienstmeisje aan de gang in kwam, vroeg me wat ik wenschte.

„Zijn er nog kamers vrij?” vroeg ik.

Ja, er waren nog kamers, en ik kreeg er twee, een zit- en een slaapkamer, te zien in het achtergedeelte van het huis op den begane vloer. Wanneer deze kamers donkere hollen waren geweest in plaats van gezellige, luchtige woonruimten, en wanneer ze zeshonderd gulden per week in plaats van per jaar hadden gekost, ik geloof dat ik ze met vreugde gehuurd zou

Is er ook een
boek voor U bij?

LITTERATUUR. W. Graadt van Roggen. Amata. Een oogst van Verzen. Haarlem, H. D. Tjeenk Willink & Zn.

Een fraai uitgegeven boekje met een keur van innige poëzie.

J. van Ammers-Küller, Een Pionierster. (Meulenhoff's kleine boeken van groote schrijvers). A'dam, J. M. Meulenhoff.

In dit werkelijk mooie boekje wordt de verhouding geschilderd van Mina Krüseman tot Multatuli. Interessante lectuur.

J. K. van Hasselt, From Shakespeare to Swinburne. Groningen, P. Noordhoff.

Een uitstekend gekozen bloemlezing engelsche poëzie, met veel verklarende aantekeningen.

P. H. Hugenholtz Jr. Levenslicht uit den nieuweren tijd. A'dam, Van Holkema & Warendorf.

Een verzameling fragmenten uit het werk van groote schrijvers van den laatsten tijd. Een boek, dat menigeen vele uren van hooggeestelijk genot zal schenken.

KUNST: Dr. D. Cohen, De Hellenistische Cultuur. Met een bloemlezing uit schrijvers, inscripties en papyri. Groningen, Den Haag, J. B. Wolters.

Een interessant werkje, dat menigeen goede diensten zal bewijzen.

hebben. Ik nam ze dus dadelijk, en nadat ik een maand huur had vooruitbetaald, werd er verder niet eens gevraagd of ik ook referenties kon opgeven.

Bij het weggaan vroeg ik, als om een praatje te maken, wie of er alzo in het huis logeerden, en de eigenares noemde onder haar vele deftige gasten ook een jonge dame met haar kamenier. Ik wist genoeg en sprak af dat ik nog denzelfden avond mijn bagage zou laten brengen.

Zoo sloot ik dan mijn huis, pakte het noodige bijeen en reed des avonds naar mijn nieuwe woning. Mochten enkele kennissen zich verwonderd toonen — maar ze waren immers van mij gewend dat ik precies deed en liet waar ik lust in had — dan was het eenvoudig genoeg om te zeggen dat ik 's winters liever wat meer in het centrum woonde.

Zonderlinge samenloop van omstandigheden! Dien morgen was ik in gedachten al op weg naar Turijn om de verre geliefde te zoeken, en des avonds van denzelfden dag bevond ik mij met haar onder één dak. Ik zat in mijn nieuwe kamer, de ooren als het ware gespitst om een geluid op te vangen dat haar aanwezigheid zou bewijzen, en ik glimlachte gelukzalig bij de gedachte dat zij slechts op zoo'n kleinen afstand van me was, dat ik haar den volgenden dag zien zou, en al de volgende dagen opnieuw. Ik ging naar bed in de overtuiging dat ik van haar droomen zou, maar vreemd genoeg werd ik in mijn slaap gekweld door het vreeselijke, kreunende geluid van de vrouw die ik had hooren zingen in het huis waar de moord gebeurde.

IV

Een week is voorbijgegaan. Ik heb haar iederen dag gezien — niet meer dan gezien. Maar ik weet vaster dan ooit dat ik haar liefheb, dat dit geen voorbijgaande bekoring van het oogenblik is. Telkens vind ik nieuwe schoonheden aan mijn uitverkorene. Zij is anders, geheel anders dan andere vrouwen. Haar rein, bleek gelaat, haar droomende, als naar de verte uitspeurende oogen hebben een vreemde, boeiende aantrekkelijkheid voor me. Haar houding is recht en sierlijk, haar blik altijd ernstig; ze schijnt slechts zelden tot haar metgezellin te spreken, die nooit van haar zijde wijkt. Het raadselachtige in haar wezen lokt mij in het bijzonder aan, en ik vraag me af of het mij gegeven zal zijn den sleutel tot dit raadsel te vinden.

Enkele kleinigheden omtrent haar persoon zijn alles wat ik te weten gekomen ben. Ze heet Pauline Waring. Ze spreekt nu en dan enkele woorden in het italiaansch tot haar begeleidster, woorden die ik in het voorbijgaan opvang. Maar overigens komt zij met geen der andere bewoners van het huis in aanraking, en niemand schijnt ook den afstand te durven verkleinen dien haar teruggetrokkenheid als 'vanzelf schept. De eigenaarster van het pension weet mij geen enkele inlichting omtrent haar te verschaffen, en ik durf er ook nauwelijks naar vragen.

Het is een kwelling, in hetzelfde huis te wonen met de vrouw die ik aanbid en geen gelegenheid te vinden om met haar in aanraking te komen. De gewone aanloopjes in zulk een geval zouden hier misplaatst zijn. Zij is geen vrouw tegenover wie men trivialiteiten kan gebruiken.

(Wordt vervolgd).

H. PANDER
& ZONEN

DEN HAAG AMSTERDAM
ROTTERDAM

WIT IJZEREN LEDIKANTEN
90 x 190
met matras fl. 19,50

VOOR

Grappjes.

Klant (tot winkelier): „Heeft u wat eieren voor mij waarvan u kunt garandeeren, dat er nog geen kleine kippen in zitten?”

Winkelier (na even nagedacht te hebben): „Ja mijnheer; eendeneieren.”

„Ja, ziet u eens,” zei dé fat tegen zijn schuldeischer bij wijze van excuus; „als ik het geld had gehad, zou ik het een maand geleden al betaald hebben.”

„Als — als,” zei de schuldeischer ongeduldig, „als mijn tante vier wielen had gehad, was zij een omnibus geweest.”

De dichter kwam het kantoor van den hoofdredacteur binnen en begon: „Ik heb een gedicht geschreven op „De goede oude poort”...

„O!” viel de redacteur hem in de rede met koele beleefdheid, „u weet niet, hoe blij ik ben. Een gedicht op een poort geschreven? Ik was bang dat het op papier geschreven zou zijn en dat u wilde, dat ik het zou opnemen. Als ik echter eens voorbij uw huis kom, zal ik het eens komen lezen.”

Mevrouw Parler koopt een spoorwegkaartje. „Waarom is de klerk, die altijd aan dit loket zat, er niet?”

Klerk: „Hij zit in een zenuwlijdersgesticht.”

Dame: „Hoe komt dat? Wat is er gebeurd?”

Klerk: „Hij is geschrokken.”

Dame: „Geschrokken?”

Klerk: „Ja. De vorige week was hier een dame, die een kaartje kocht en wegging zonder iets te vragen.”

Zij hadden reeds uren tezamen gezeten in die stemming van ziele-verwantschap, die ieder woord overbodig maakt. Ten slotte verbrak John het zwijgen.

„Laura,” zei hij, met iets gejaagds en onrustigs in zijn stem, „mag ik een gunst aan je vragen?”

„Wat is het Johnnie,” vroeg zij.

„Het zal wel een opoffering voor je wezen, Laura,” waarschuwde hij vooraf. „Maar geloof mij, het is het beste.”

„Wat is het?” herhaalde zij, met een stem, die beefde.

„Geloof mij, lieve,” ging hij voort met een stem, die steeds meer en meer onzeker werd, „geloof mij, als ik zeg, dat ik er toe genoodzaakt wordt door omstandigheden buiten mijn wil. Ik heb lang geaarzeld en ik zeg het heusch niet zonder nagedacht te hebben.”

„Ja — ja,” riep het mooie meisje met trillende lippen uit. „Wat wil je nu eigenlijk vragen, John?”

„Lieveling,” zei hij, „ik wou dat je eens op mijn andere knie ging zitten. Je bent nogal zwaar, en dit been van mij lijkt wel met naalden en spelden doorboord.”

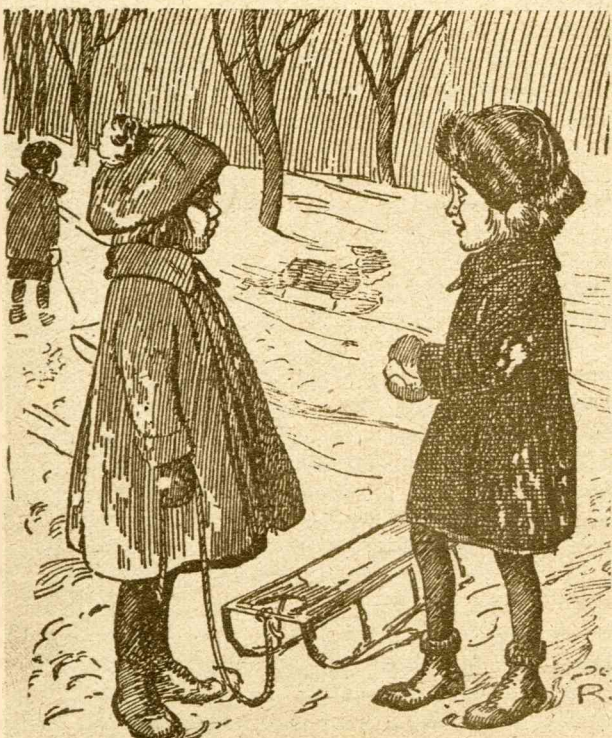
Zij ging naar haar advocaat om te trachten van haar man gescheiden te worden.

„Waarom wilt u scheiden, mevrouw?” vroeg deze.

„Wel — mijn man woont op kamers bij zijn moeder, en daar ik er niet van houd bij familie in te wonen, wil ik daar niet heengaan. Hij kan naar mij komen en bij mij wonen.”

„Natuurlijk,” zei de advocaat, „waar woont u?”

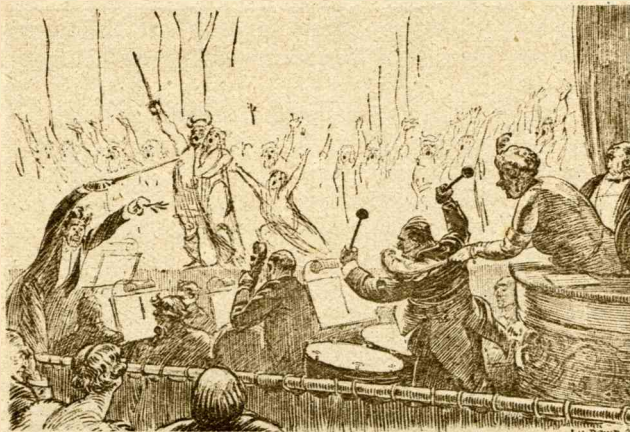
„Bij mijn moeder.”

„Hoe bevalt je je nieuwe Papa?”

„O, hij is heel aardig, hoor!”

„Ja, dat is ook zoo. Wij hadden hem verleden jaar.”

De dame in de loge: „Sla toch niet zoo hard, ik kan niets verstaan van wat ze zingen!”

Allerlei Wetenswaardigs.

Gelaatsschoonheid is eene groote schat.

Eenige jaren geleden schreef ik in een klein artikel getiteld: „De kunst om jong te blijven” over de verschillende behandelingsmethoden welke bij de z.g. schoonheidsmassage werden gevolgd om het gewenschte doel te bereiken. In die verloop jaren zijn wij ruimschoots in de gelegenheid geweest na te gaan in hoeverre aan de verwachtingen werd beantwoord en het resultaat der behandeling in overeenstemming was met de verwachtingen die bij het aanvangen eener kuur werden gekoesterd.

En dan treft ons in de allereerste plaats het succes der electrische ontharing. In bijna alle gevallen waar de verschillende factoren hebben samengewerkt is het resultaat schitterend geweest. Maar tot die factoren behoort ook het geduld, dat de patiënte zelve moet hebben, want men moet en mag niet verwachten dat het succes dadelijk is. Er behoort eene groote dosis geduld en doorzettingsvermogen bij om tot het goede einde te komen, maar in dat geval bereikt men het ook. Dat is zeker! *De methode is goed en afdoende, mits zeer zorgvuldig toegepast, zooals in Maison Jacques, Heiligenweg 39 Amsterdam geschiedt.*

Er zijn een groot aantal bewijzen geleverd, die het recht geven deze stellige uitspraak te doen. Alle andere methoden welke geprobeerd zijn, hebben slechte resultaten opgeleverd, alle proeven met belichtingen, bestralingen, Röntgen behandeling, alle brachten geen resultaat, dikwijls onaangename litteken-vormingen.

Alleen de tijdroovende, voor den behandelaar zeer vermoeiende electrische ontharing, gaf de gehoopte resultaten en deze geven ons het volste recht deze methode te blijven aanprezen.

Bij de massage behandeling gaat de vibromassage eene steeds grootere rol spelen en hooger dan de uitoefening door middel van de hand staat tegenwoordig die met kleine toestellen. Wij zijn niet langer gebonden aan de electrische of hand-vibrator, (de eerste is tamelijk duur) maar allerlei vernuftige toestellen zijn uitgevonden, welke iedereen gemakkelijk gebruiken kan. Deze waarborgen eene goede behandeling en besparen den patiënten veel tijd, daar zij te huis als onderdeel van toiletmaken kunnen worden gebruikt. Al deze toestellen zijn in *Maison Jacques* ruim voorhanden. De vibrator, die op de kraan der waterleiding wordt gezet en van het stroomend water haar beweegkracht ontvangt is uitstekend; het gummi masker om rimpels te vereffen en is mede zeer deugdelijk gebleken te zijn.

Wij hebben mogen constateeren dat dit z.g. schoonheids-instituut recht van bestaan heeft. Het heeft burgerrecht verkregen en meer en meer wordt er gebruik van gemaakt.

J. A. VAN DEN BROECKE, Arts

Menschen met horens.

Een van de bezienswaardigheden van Parijs in 1598 was een man met horens, Franciscus Trovillon geheeten. Een zonderling gewel verscheen op zijn voorhoofd, en toen hij zeventien jaar oud was, had hij een horen op zijn hoofd, zoo groot als een vinger. Toen hij vijfendertig was, geleek de horen op dien van een ram.

In 1614 werd te Sanghall nabij Chester een meisje geboren, Mary Davis geheeten. Voor zij dertig jaar was had zij een paar horens, die uit haar achterhoofd groeiden. Toen zij vijf jaar waren, vielen zij af, waarna zij weer nieuwe kreeg. Deze vielen na verloop van vijf jaar ook weer af. Twee van haar horens worden nog bewaard en 't Britisch Museum te Londen.

In 1671 werd een kromme horen van het hoofd van een Schotsche vrouw gesneden, die nog twintig jaar leefde na deze operatie.

Het record echter vindt men bij een meisje uit Palermo, die horens had als van een kalf. Een ander meisje, uit Darië, had verscheidene kleine horens, die uit haar vingers en teenen groeiden.

Een lersch meisje, uit Waterford, kreeg reeds op zeer jeugdigen leeftijd horens zoo groot als een ram. Deze groeiden niet alleen op haar hoofd, maar ook uit haar armen, haar voeten en handen.

IEDEREEN

Dammen.

PROBLEEM No. 13. (Lokzet).

Auteur: P. Kleute Jr., Den Haag.

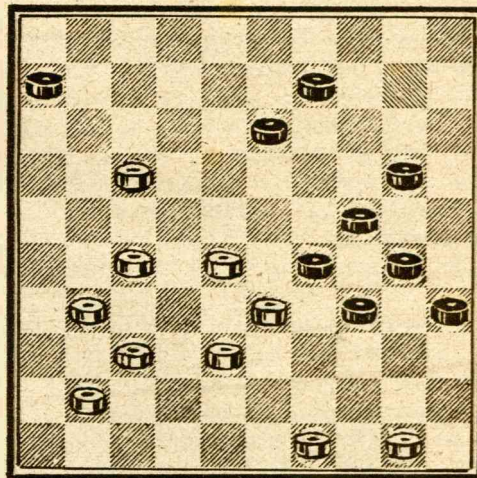
Diagramstand in cijfers:

Wit: 17, 27, 28, 31, 33, 37, 38, 41, 49 en 50.

Zwart: 6, 9, 13, 20, 24, 29, 30, 34 en 35.

Wit speelt als lokzet 49—44, zwart loopt in den val met 34—40. Wit wint nu!

Zwart: 9.

Wit: 10.

OPLOSSING VAN PROBLEEM No. 12.

Wit wint als volgt:

34—29, 39 x 30, 45—40, 22—18, 33—29, 35 x 16, 44—39, 16—49, 47 x 36 en wint!

Zwart steeds gedwongen.

Gulden Woorden.

Roem niet op een afkomst, wjer adel gij niet kunt vertoonen; de asch stamt wel af van het vuur, maar wie warmt zich aan asch?

Maak u door needrigheid groot; evenals 't vriendelijk gesternte — laag voor 't ge icht, hoewel hoog — blinkt voor wie zwalken op zee. Niet als de dwarrelende rook, die zich verheft tot de wolken, maar als een nevel verdwijnt, te ijler hoe hooger zij klimt.

Saadi.

Doe steeds bij dag wat kalmte schenkt aan d'avond, Des zomers wat u 's winters blijdschap biedt, Doe in uw jeugd wat ge in uw grijsheid zegent, En levenslang wat namaals u verrijkt.

Mahabharata.

Zij (sentimenteel): „Wat zou je doen, lieveling, als ik eens kwam te sterven?”

Hij (practisch): „Ik ben bang, lieveling, dat ik gedwongen zou zijn je te begraven.”